BUDAPEST, 1943. MÁJUS 5. — III. ÉVFOLYAM 19. SZÁM

MAGYAR FUTÁR

RAJNISS FERENC LAPJA

ÁRA: 24 FILLÉR

KÉSZEN ÁLL
NYUGATEURÓPA VÉDŐFALA

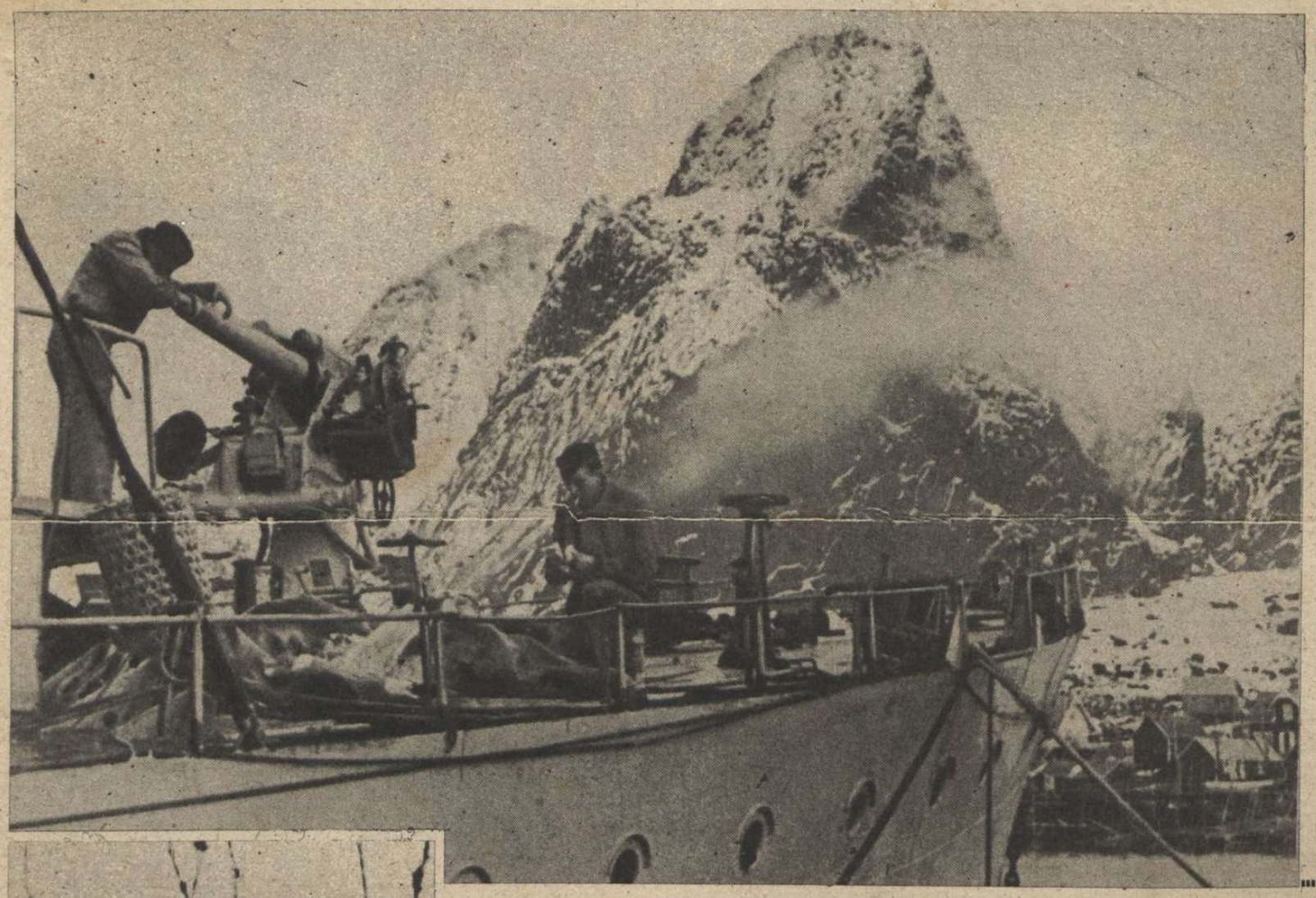

←
VÉDELMI FRONT AZ ÉSZAKI JEGESTENGER LEGMAGASABB NORVÉGIAI PARTSZAKASZÁN. A sziklába robbantott őrhelyek és ütegállások tüze egyesül a veszély pillanatában a hadihajók ágyúinak tüzével . . .

→
AHOL 5000 KILÓ DINAMIT 16 000 KUBIKMÉTER BETONT ÉS SZIKLÁT RÖPÍTETT A LEVEGŐBE! . . Az új erődítmények és tengeralattjáró állomások építése előtt, a parti sziklákat s a régi elavult erődöket és gátat fel kellett robbantani

A DRÓTSÖVÉNYES FRANCIA TENGERPART. Az Atlanti Óceán partvidékét beton, erőd, vas, ágyú, — de mindenekelőtt az éber és a bátor katona védi . . .

↑

→
KÉSZÜL A SZÉLES BETONFALAK VASVÁZA

AZ ATLANTI-FAL

Öt földrészen találgatják az emberek izgatottan és kigyulladt képzelőerővel, — hogy mi történik majd, ha egyszer az angolszászok megkísérlik az európai partraszállást? Anglia és Amerika sajtója, a haditudományokat megszégyenítő szines leírásokkal festi olvasói elé az ismeretlen jövendőt s bőkezűen **előlegezi a sikert** az invázióra gyakorolt csapatoknak, mintha már megoldották volna a feladat nehezebb részét s Európa földjét taposnák. A valóságban természetesen nem olyan egyszerű a partraszállás, mint a türelmes ujságpapiroson. **Európa nyugati partvidékén, százezrek szorgos munkája nyomán, szinte észrevétlenül és boszorkányos gyorsasággal épült fel az Atlanti-fal, a világtörténelem leghatalmasabb erődrendszere, amely úgy a védekezésnek, mint a támadásnak zseniálisan megszervezett tűzövezetét állítja szembe az angolszász haderővel. A norvég fjordoktól, a La Manche-csatorna és az Atlanti Óceán partvidékén át, a spanyol határig, az erődök, a támaszpontok, a tengeralattjáró bunkerek, a tüzérségi állások és vasbeton lövészárkok szervesen összefüggő és mélyen tagozott vasfala épült ki, amelyen véresen összetörik az ellenséges támadás!** Két hosszú esztendő példátlan erőfeszítése, s a tudás, a technika és a szervezőképesség bámulatraméltó emberi hatalma teremtette meg az **Atlanti-falat,** amelynek minden tüzet okádó erődjén ott ragyog a félelmetes, láthatatlan parancs: **„Európába belépni, szigorúan tilos!..“** Amikor Németország elhatározta, hogy fellebbenti a nagy titok fátylát s meghívta a katonai attasékat és a külföldi ujságírókat a befejezett munkálatok megszemlélésére, akkor már eltűnt az erődépítés roppant arányait mutató ezernyi jel s a földbesülyesztett páncéltornyok és az álcázott erődök, már csak a rendíthetetlen erő képét mutatták. **A Magyar Futár egyedülálló képsorozata, az Atlanti-fal építésének s az elkészült erődítményövezet harci használhatóságának csodáját mutatja be. A 6 oldalra tömörített helyszini felvételek azt bizonyítják, hogy az Atlanti-fal, minden támadástól meg tudja védeni Európa szabadságát és jövendőjét!..**

CSODÁJA

AHOL 5000 KILÓ DINAMIT 16 000 KUBIKMÉTER BETONT ÉS SZIKLÁT RÖPÍTETT A LEVEGŐBE!.. Az új erődítmények és tengeralattjáró állomások építése előtt, a parti sziklákat s a régi elavult erődöket és gátat fel kellett robbantani

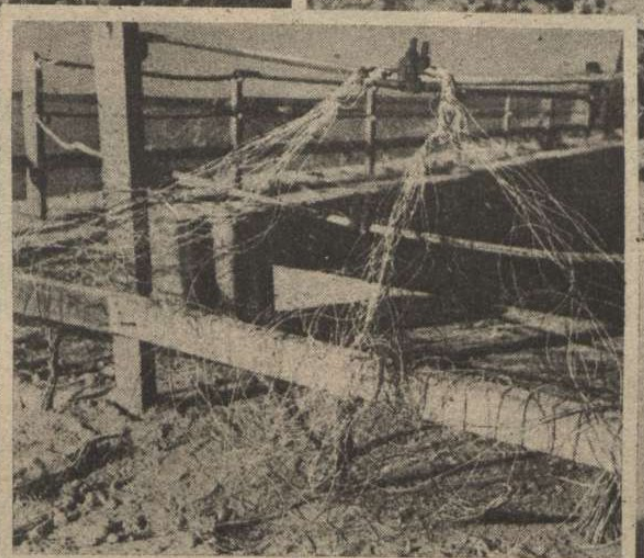

1223 ROBBANTÓLYUKAT FÚRTAK A SZIKLÁKBA AZ 5000 KILOGRAMM DINAMIT ELHELYEZÉSÉRE

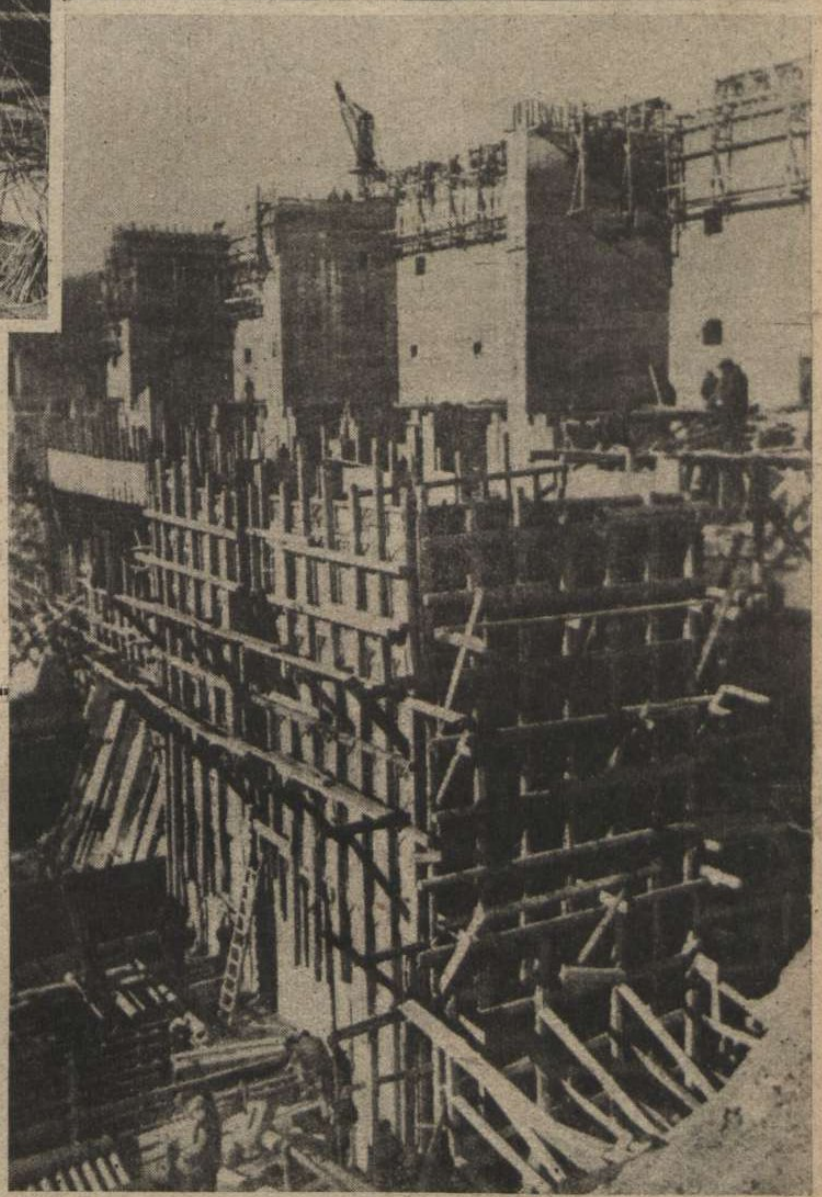

↑ 1223 GYUJTÓZSINÓR TALÁLKOZÓPONTJA AZ ÓRIÁS ROBBANTÁSHOZ

A MODERN, ÚJ TENGERALATTJÁRÓ ÁLLOMÁSOK ÉPÍTÉSE A ROBBANTÁSOK HELYÉN →

↑ RIADÓ A DIEPPEI SZAKASZON. Megelevenednek a földalatti erődök az angolok gyors visszaverésének színhelyén . . .

VIHAR A LA MANCHE-CSATORNA FRANCIA PARTJÁN
Bömbölve csapnak át a hullámok a mólón, de az ilyen kísértet-időben nincs semmi támadási lehetősége az ellenségnek . .

↓ A SPANYOL HATÁR KÖZELÉBEN. Mindennapos feladat a kemény gyakorlatozás az Óceán partvidékén, felkészülni Európa védelmére

. . . ami egyébként sincs — mint azt a baráti és semleges államok katonai attaséi is megállapították, amikor megszemlélték a végiegesen elkészült nyugati falat

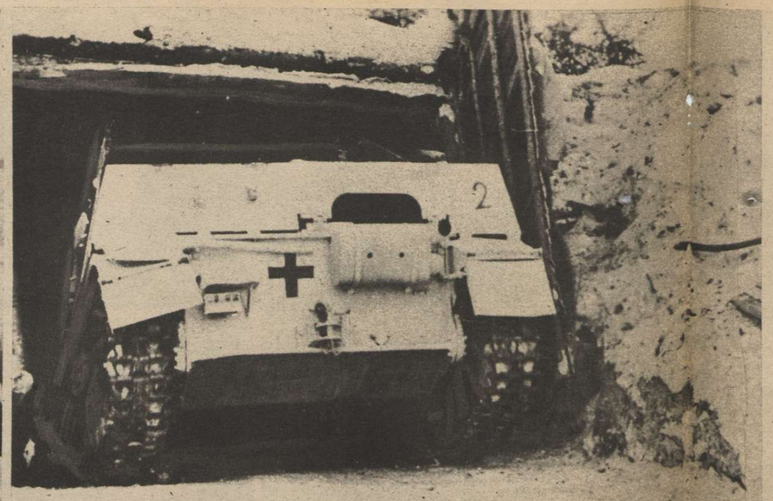

AZ ELSŐ VONAL MÖGÖTT tovább folyik a hatalmas munka s a védelmi övezet mélységben is kiszélesedik

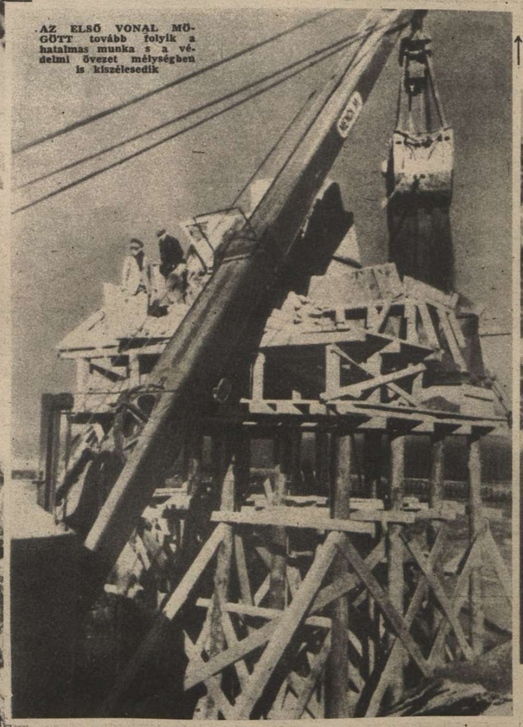

FÖLDALATTI SZIKLABARLANGJÁBÓL előbúvik a harckocsi a riadó szavára . . . A La Manche-csatorna partvidékén sok meglepetés érheti az angolszászokat, ha átmerészkednek a tengeren . . .

TÜZÉRSÉGI MEGFIGYELŐÁLLÁS, amelyet földalatti folyosó köt össze az üteggel . . .

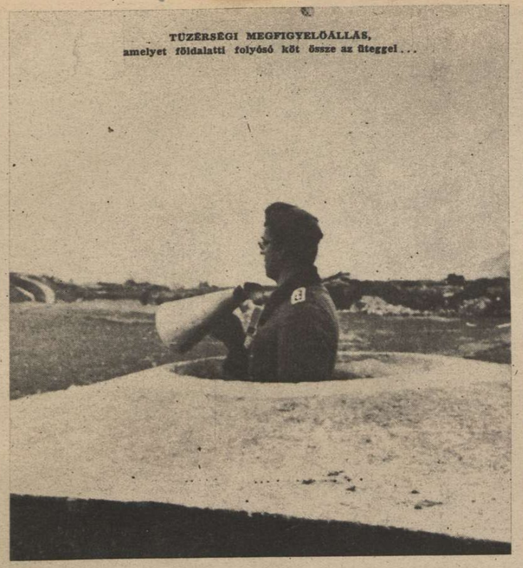

VASBETON GÉPPUSKAÁLLÁS az óceán drótsövényekkel borított partja mögött

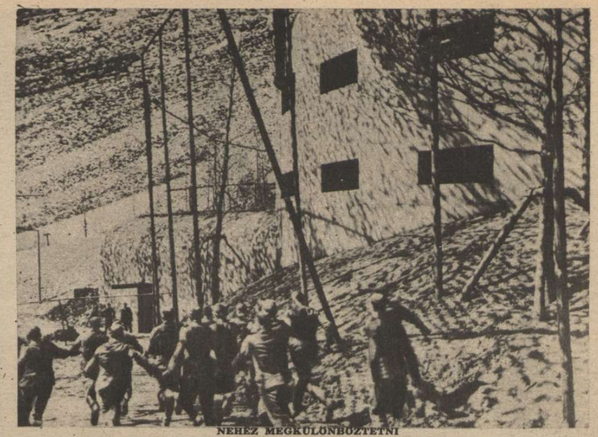

NEHÉZ MEGKÜLÖNBÖZTETNI a kiválóan álcázott messzehordó ágyúk állásait a környező tereptől . . .

HATALMAS DARUK EMELIK HELYÜKRE a messzehordó ágyúk több száz tonnás alkatrészeit

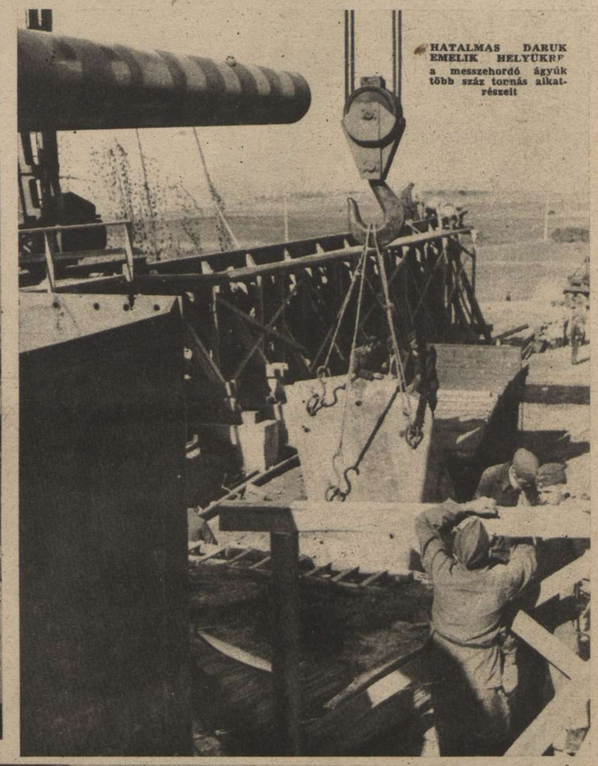

LANKADATLAN ŐRSZOLGÁLAT az álcázott ütegek mellett . . .

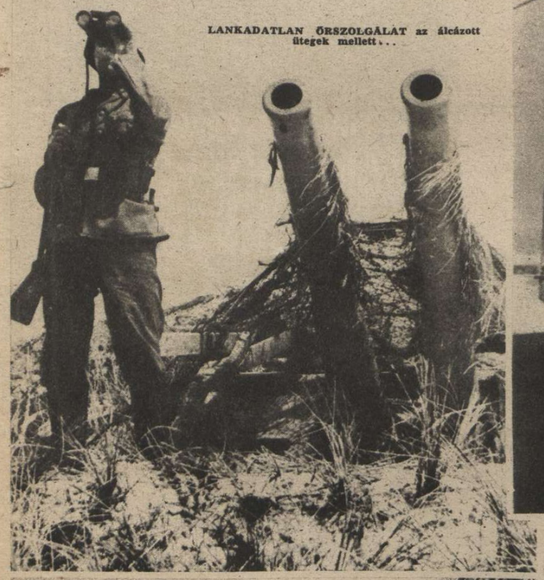

VASÚTI KOCSIKRA SZERELT ÜTEGEK AZ ÖBÖLBEJÁRAT KÖRÜL

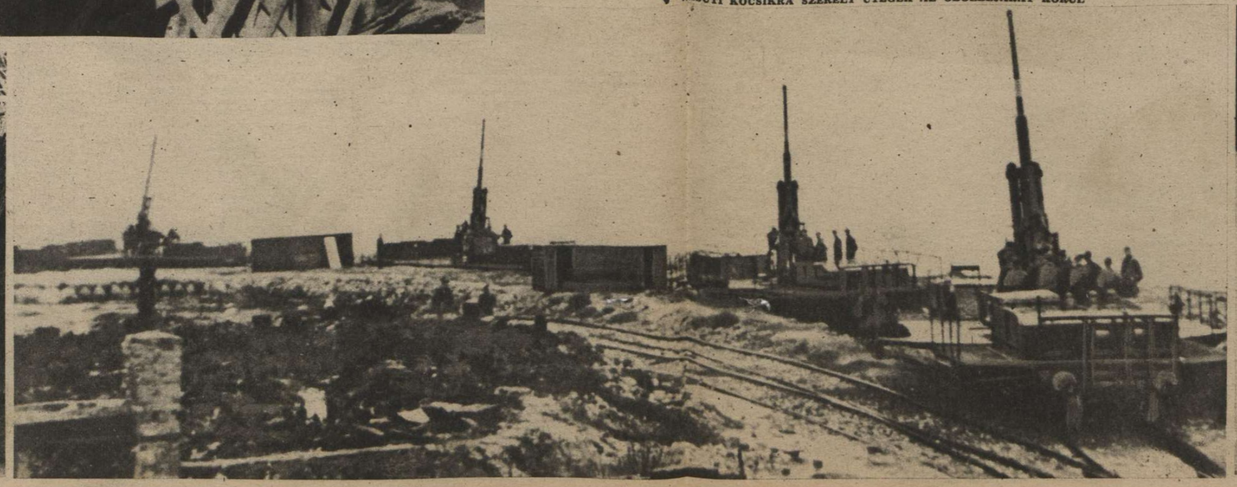

HÁNY ILYEN ÁGYÚCSŐ fogadja az európai szárazföld megtámadóit? . . Csak a kísérletnél derül ki . . .

AZ ELSŐ LÖVÉS A CSATORNÁN ÁT, az újonnan elkészült hatalmas erődből . . .

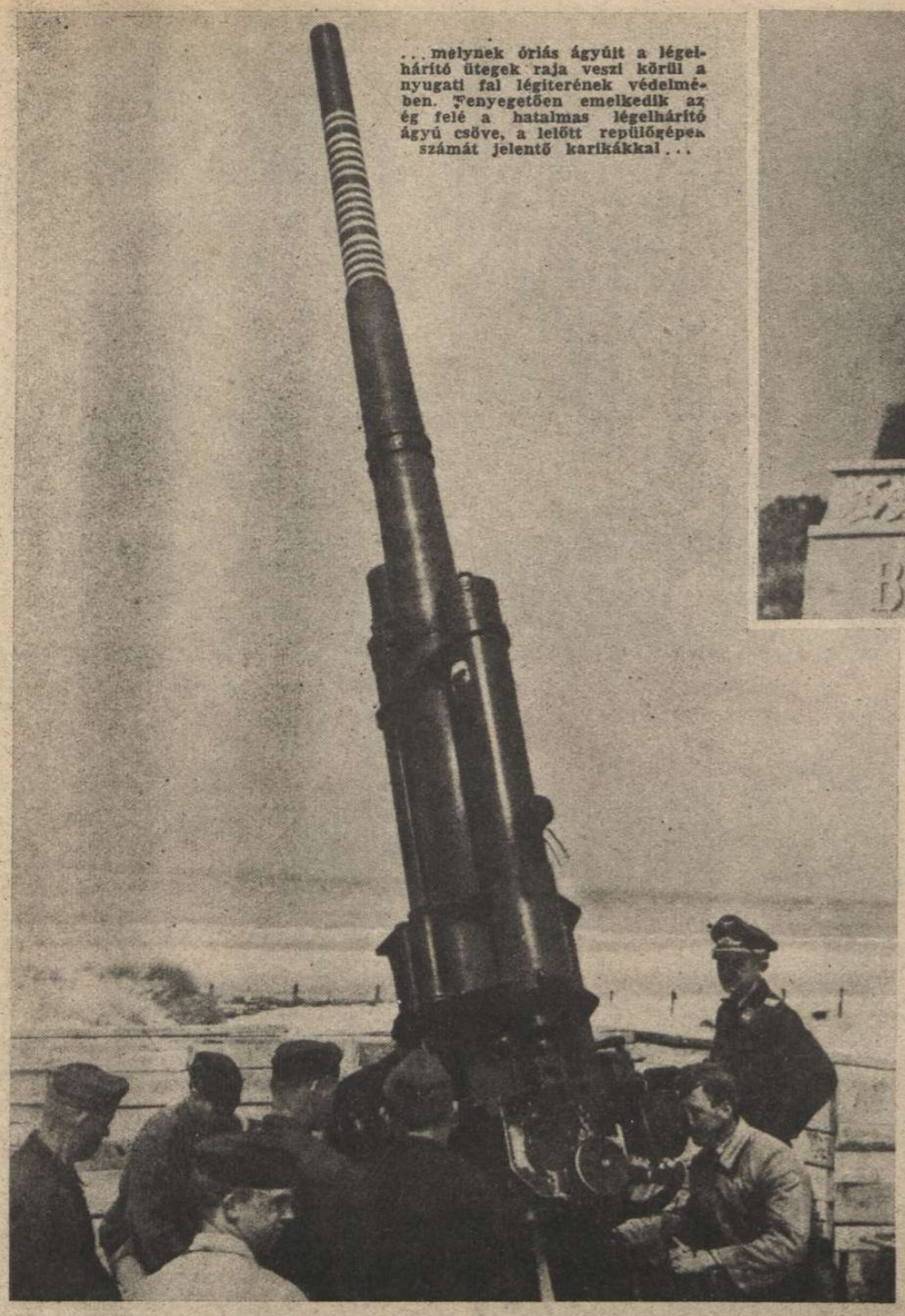

. . . melynek óriás ágyúit a légelhárító ütegek raja veszi körül a nyugati fal légiterének védelmében. Fenyegetően emelkedik az ég felé a hatalmas légelhárító ágyú csöve, a lelőtt repülőgépek számát jelentő karikákkal . . .

„A KÉSZENLÉT MINDEN!" Az Atlanti-fal erődjein ez a mondás figyelmezteti a harcosokat legfontosabb kötelességükre

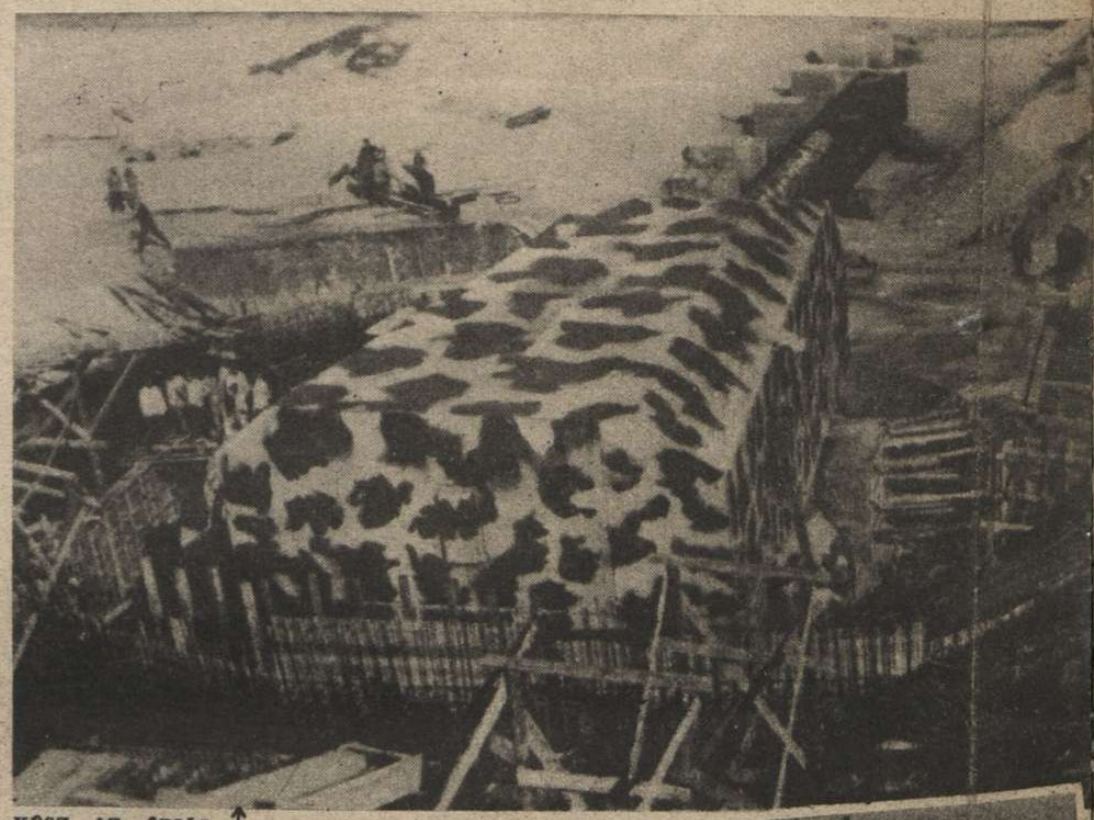

KÉSZ AZ ÓRIÁSÁGYÚ VASBETONFEDEZÉKE. Körös-körül még dolgoznak az állás végleges kiépítésén, de az ágyú már használható bármelyik szükséges pillanatban . . .

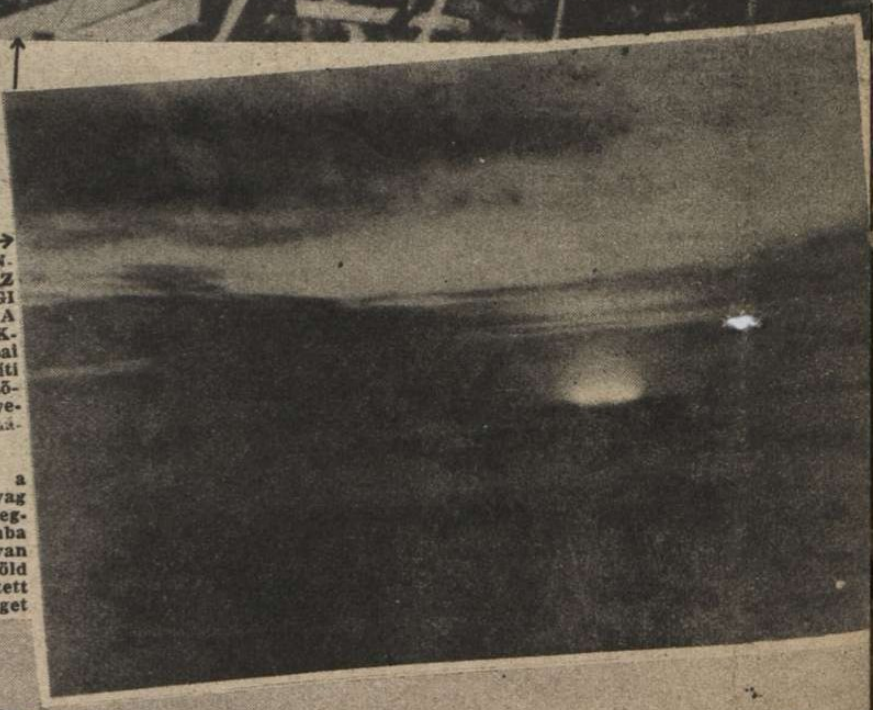

TÜZELNEK AZ ANGOL ÁGYÚK AZ ÉJJELI TÜZÉRSÉGI PÁRBAJBAN A DOVERI PARTOKRÓL. Az európai partról így örökíti meg a fényképezőgép az ütegek lövedékeinek felvillanását . . .

AZ ÖSSZEFÜGGŐ ERŐDSOROZAT FÖLDALATTI BÉJÁRATA

Raktárak, géppuskafészkek, tüzérségi állások, forgó páncéltornyok és megfigyelőhelyek hosszú vonalát kötik össze a betonsikátorok. A hadi technika minden vívmánya és leleményessége védi nyugaton Európa függetlenségét . . .

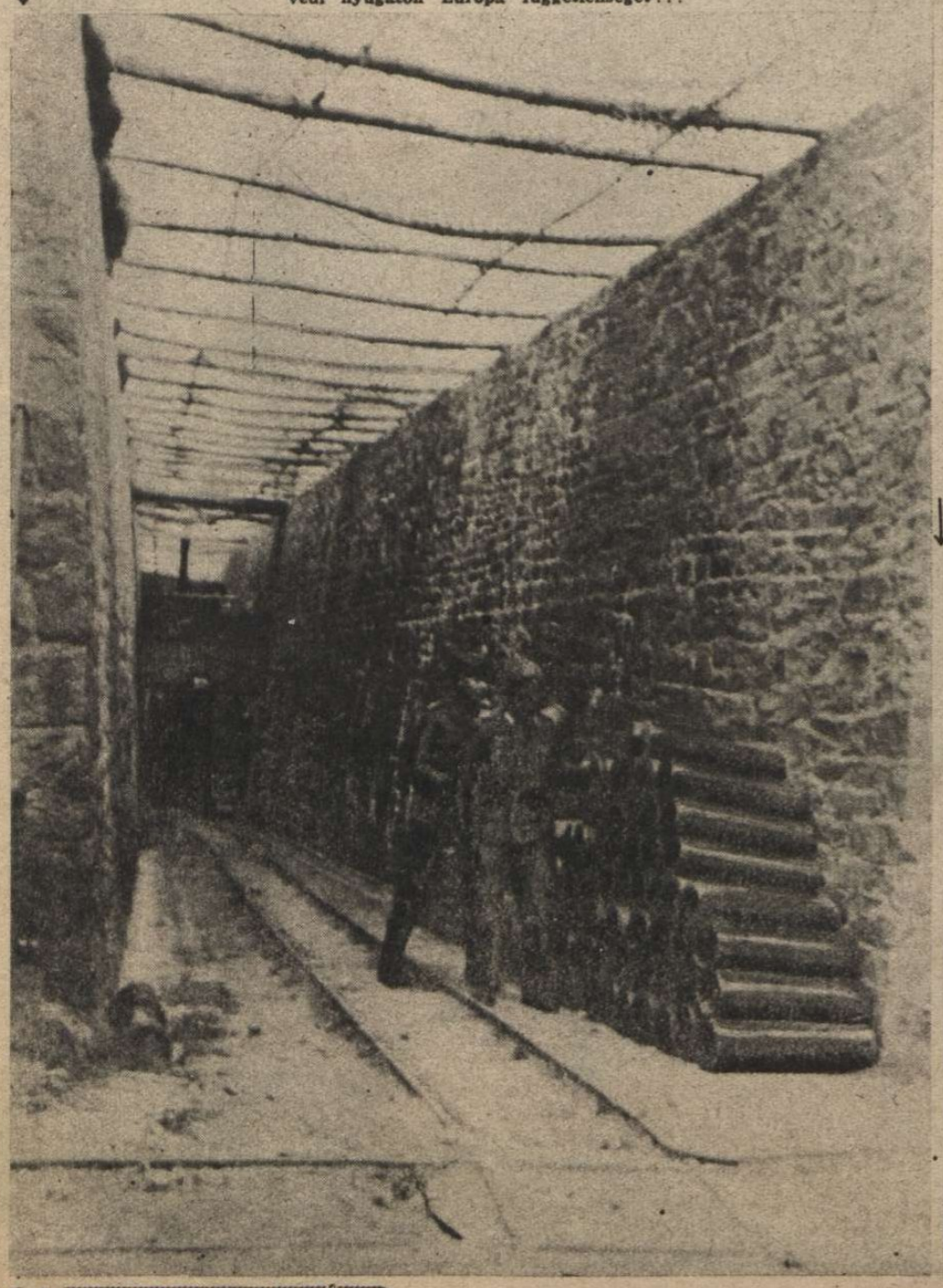

TORPEDO-BUNKER a legfontosabb hadianyag felraktározására. A legsúlyosabb légi bomba sem tudja komolyan megrongálni a föld mélyébe süllyesztett óriás raktárhelyiséget

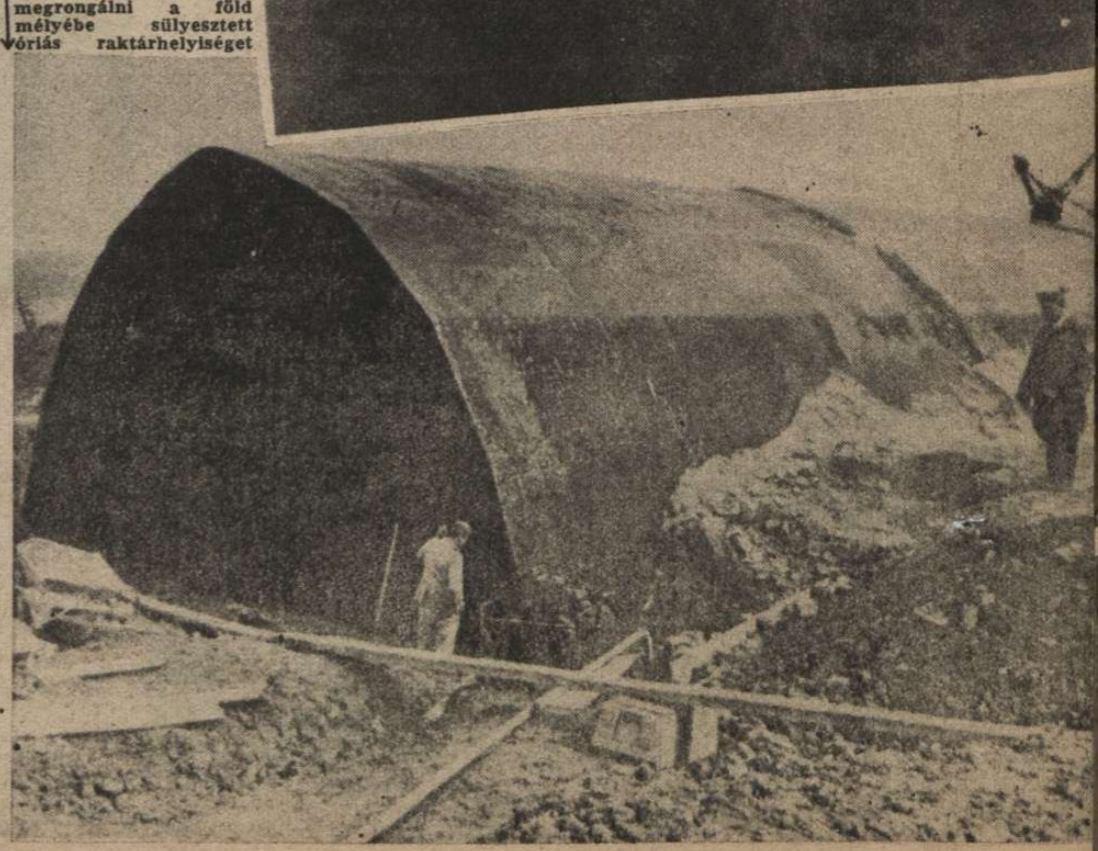

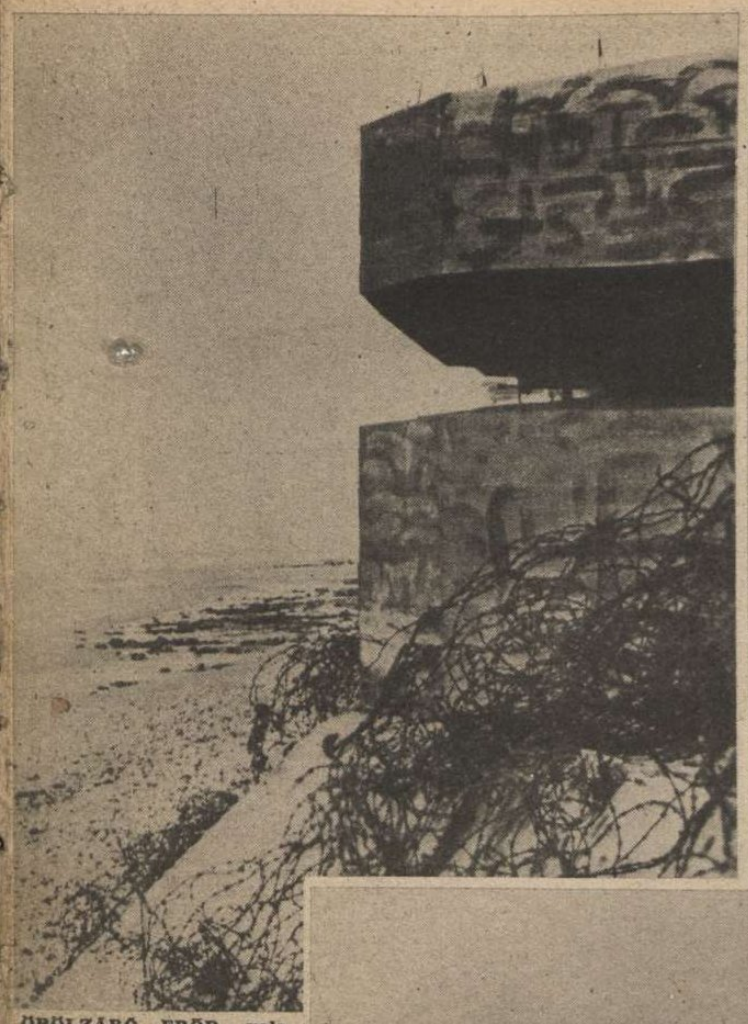

ÖBÖLZÁRÓ ERÖD, valahol a Csatorna mentén...

ELÖÖRSÁLLÁSOK szakadatlan láncolata, szemben Angliával...

A TENGERPARTI FÉNYSZÓRÓ ÜVEGKORONGJÁT nagy gonddal tisztogatja a kezelő katona az éjszakai szolgálat megkezdése előtt

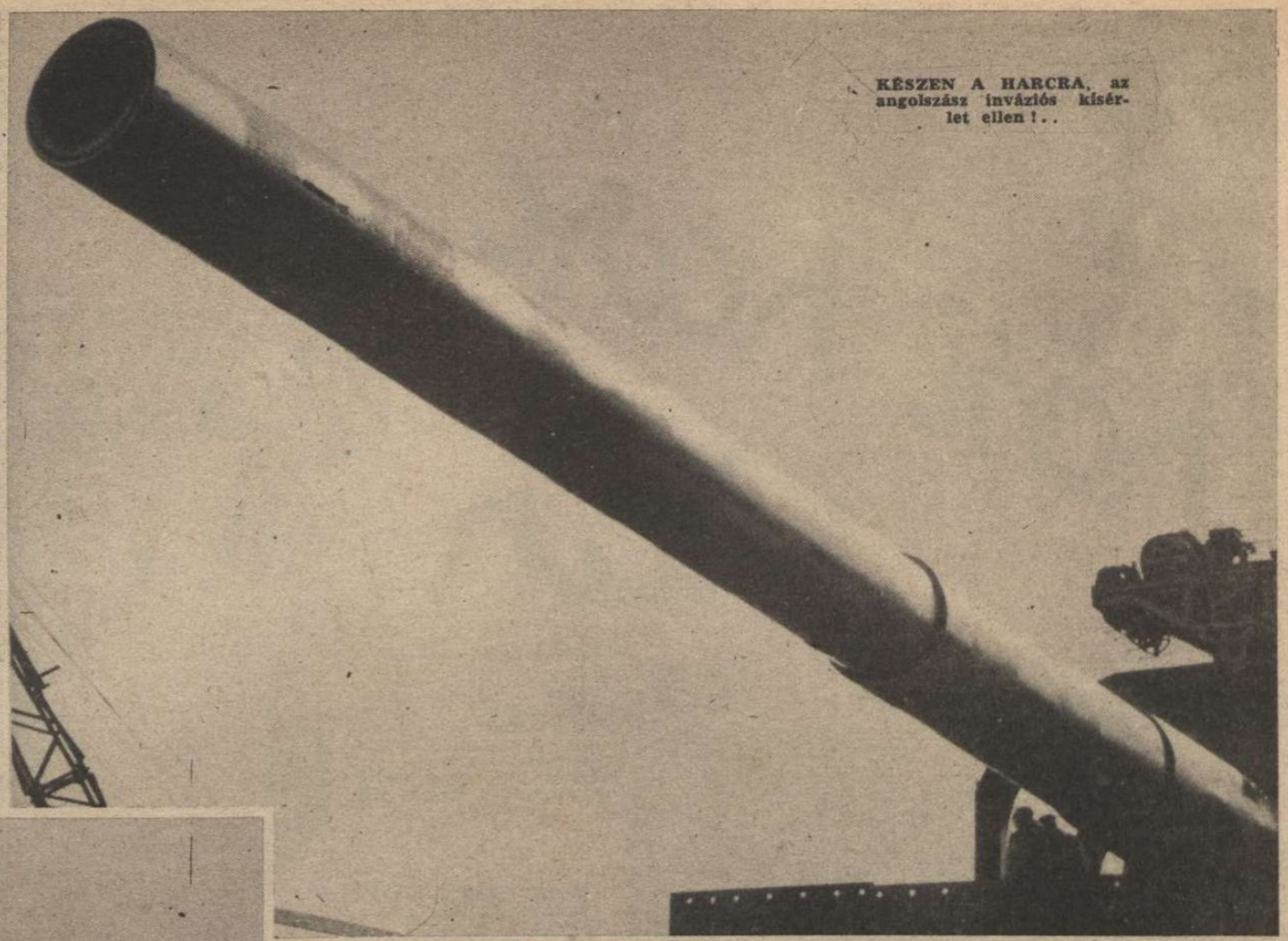

KÉSZEN A HARCRA, az angolszász inváziós kísérlet ellen!..

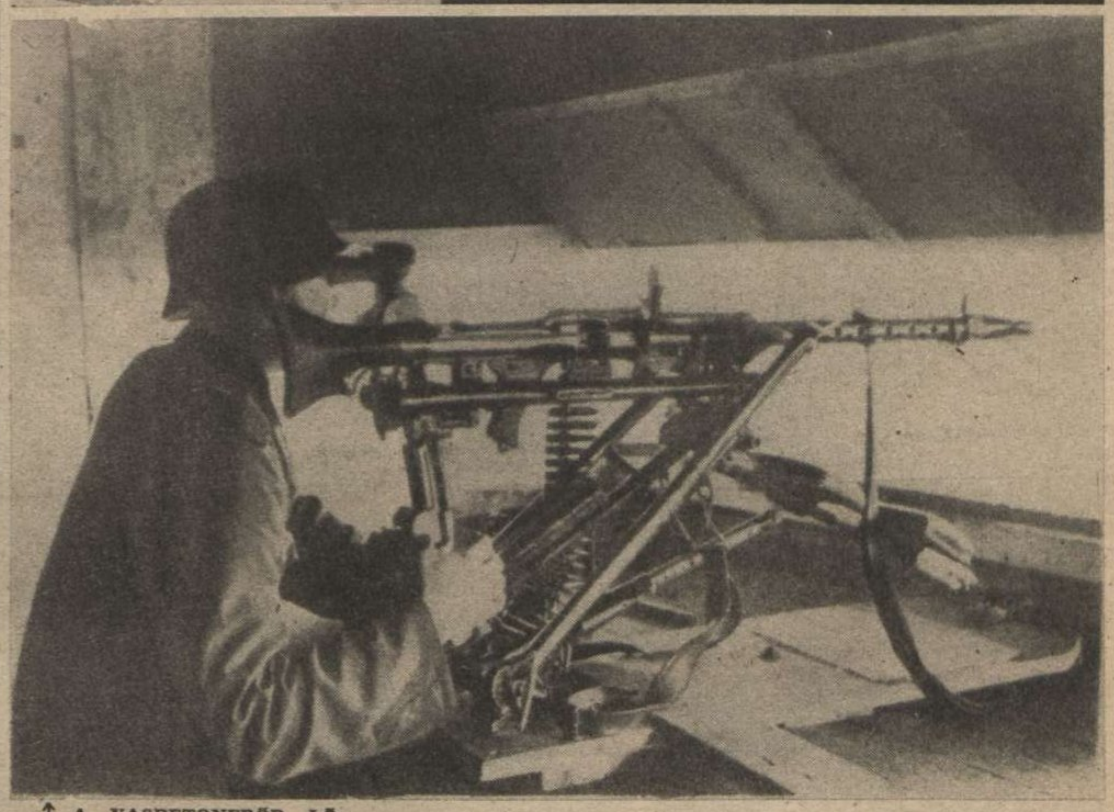

A VASBETONERÖD LÖRÉSE a tenger végtelenbe hajló vizére néz...

VÍG ÉLET A NYUGATI FAL FÖLDALATTI SZÁLLÁSHELYISÉGÉBEN

Ahol falfelület van, oda rajz kerül. A katonahumor az élet sója, a háború súlyos megpróbáltatásaiban...

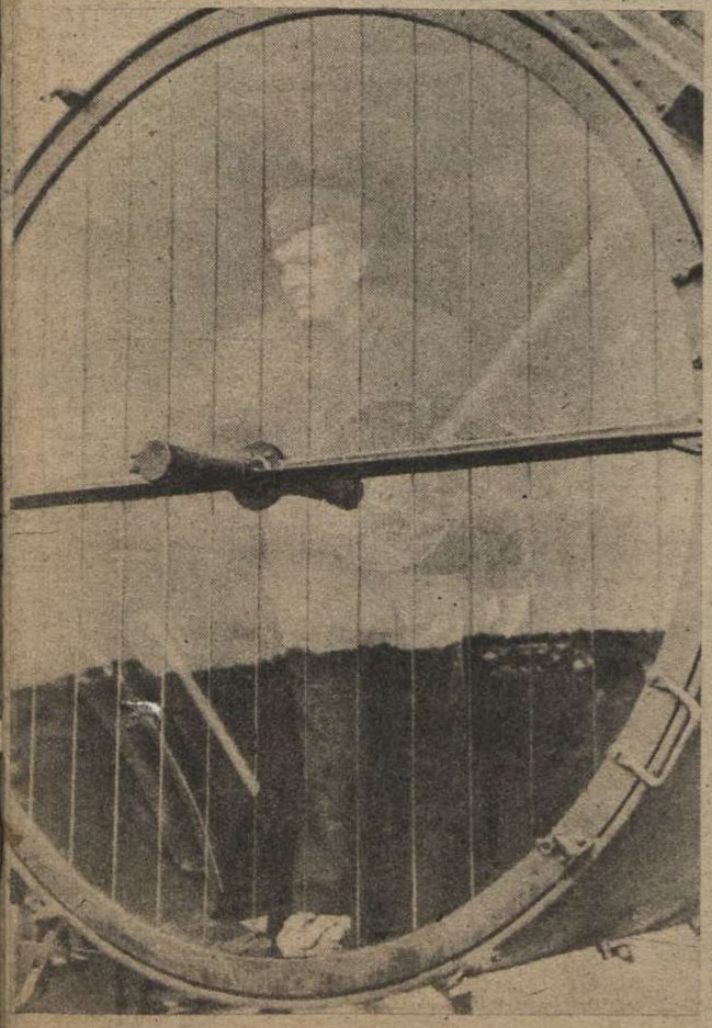

A hősi harc után

← VITÉZ JÁNY GUSZTÁV VEZÉREZREDES, A 2. HONVÉD HADSEREG PARANCSNOKA HAZAÉRKEZETT. A hadseregparancsnok egy alhadnagy bajtársának üdvözlését fogadja a Keleti pályaudvaron

→ VITÉZ JÁNY GUSZTÁV VEZÉREZREDES, a 2. hadsereg parancsnoka ellép a díszszázad előtt

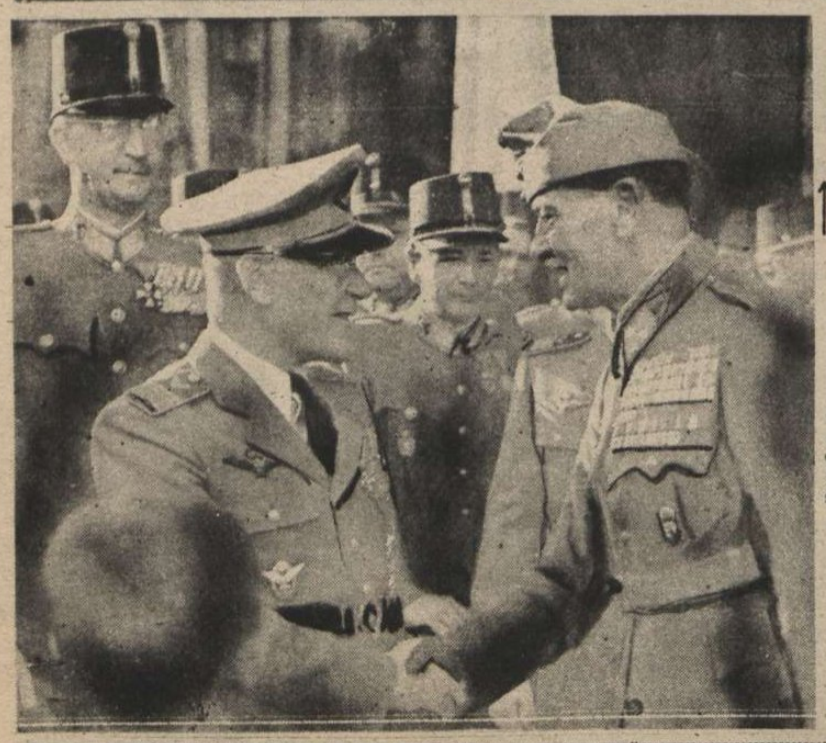

↑ A HAZATÉRT HADSEREGPARANCSNOKOT üdvözlik a fogadására megjelent magyar asszonyok →

← VITÉZ JÁNY GUSZTÁV VEZÉREZREDEST meleg szeretettel köszöntötte a honvédség küldöttsége

TURÓCSY FERENC
főhadnagy, Magyar Érdemrend Lovagkeresztje, hadiszalagon a kardokkal

KÖHALMI LÁSZLÓ
hadnagy, Kormányzói Dicsérő Elismerés, hadiszalagon a kardokkal

HORTOBÁGYI JENŐ
hadnagy, Kormányzói Dicsérő Elismerés, hadiszalagon

A SZOVJETFRONT KITÜNTETETT MAGYAR HŐSEI

POSCH FERENC
zászlós, Kormányzói Dicsérő Elismerés, hadiszalagon a kardokkal

FORRÓ JÁNOS
főtörzsőrmester, Magyar Kisezüst Vitézségi Érem

KÉK JÁNOS
szakaszvezető, Magyar Bronz Vitézségi Érem

JAKUBIK BÉLA
tizedes, Magyar Bronz Vitézségi Érem
II. osztályú vaskereszt

FARKAS VENDEL
szakaszvezető, Magyar Bronz Vitézségi Érem

KIRICSI JÁNOS
honvéd, Magyar Bronz Vitézségi Érem

SÁNDOR ERNŐ
honvéd, Magyar Bronz Vitézségi Érem

HÉTRŐL HÉTRE

V

A józan ész

szavának érvényesüléséhez nem kell főiskolai végzettség és nem szükséges könyvtárak kiolvasása. Egészséges társadalmakban az egyszerű, dolgozó embert, a tudóst, a művészt, a bölcselőt, a hivatások és a munkafeladatok minden rendű művelőjét összeköti az élet főirányát meghatározó helyes alapelvek közössége. A világtörténelem folyamán, mindig olyan nemzetek haladtak az élen, amelyeknek fiai, anélkül, hogy ismerték volna egymást, a legfontosabb kérdésekről ösztönösen egyformán gondolkoztak s vérük, hajlamuk és akaraterejük, világos és egyenes irányt szabott közösen előresegített fejlődésüknek. A nemzeti élet vezető gondolataiban való egyesülésnek szent és nagy ára volt minden korszakban. Az egység sohasem született meg a semmiből és a tanácstalanságból! Nehéz, súlyos és válságos szellemi küzdelem, az erkölcsi törvények uralmáért folytatott bátor harc, a különböző akaratok és vélemények összecsapása, új eszmék és hitek vajúdása és győzelme előzte meg az összes olyan nagy korszakokat, amelyeknek ragyogó fényét sóhajtva visszaáhítozzuk. Eredmény a közösségi gondolkodásmód s nem lusta állapot . . . A józan és egyszerű alapelvek nem tűrik a szélsőséges s az álmodozásba felhősödő nemzeti célkitűzéseket, de megkívánják a felismert igazságokhoz való szélsőséges ragaszkodást, hogy iránya, formáló ereje és sajátos belső összhangja legyen a nemzeti közakaratnak. Az elmúlásra ítélt beteg társadalmak fölött színesen villódzik a szeszélyes hitek és vágyak ezer lidércfénye: tömérdek a szó, az eredeti ötlet, a kalandor forradalmi kísérletezés és a bávatag, révedező lemondás, a gúny, a gáncs, a politikai nagyképűség és az egymásnak ellentmondó jótanács, — de a heves eszmei zűrzavar csak kevesek játéka, mert a milliók hideg közönnyel, fáradtan és részvétlenül érzik, tudják, hogy a hangos veszekedés nem az ő ügyük . . . Ilyen beteg társadalom élt Franciaország keretében, a második világháború kezdetén s összeomlása intő példa arra, hogy a széltében-hosszában terjengő szellemi pocsolyák még nem képviselik az egybetartó népi kultúrát s csak a mélységekből feltörő gondolatforrások tiszta vize erősíti meg az igazságra szomjúhozó nemzeteket! . . .

Az igazság

röviden annyi, hogy a magyar nemzet, az eljövendő évszázadokra kiható, legnagyobb világháború viharában él, amelynek felidézésében annyi része volt, mint a kártszenvedő gazdának a jégverés haragjában . . . Magyarország nem kezdett háborút, a magyar nép Trianon börtönében szenvedett két keserves évtizeden át s mindig a józan ész igazságot szolgáltató uralmát ajánlotta a győztes hatalmasok figyelmébe. És mert sohasem hallgatták meg szavunkat, természetes és emberi dolog, hogy rokonszenvünk az európai- és a világreviziót követelő nemzetek felé fordult, — nem a magyarságunk feladásában, hanem annak védelmében! Amikor pedig az angol és francia hadüzenet után megkezdődött az óriás küzdelem s a fegyveres márkózés elszigetelése többé már nem volt lehetséges, a magyarság, ősi földjének egyes visszatért részeivel megerősödötten, csak dolgozott, amíg a szovjetrepülők orvtámadása véget nem vetett a béke lehetőségének. A magyar nemzet a történelmi hivatás, az értelem, a szív és a becsület parancsai szerint, csak a tengelyhatalmak oldalán állhat, csak az új Európa végleges győzelmét kívánhatja s minél jobban elborítják a szenvedély vérködös hullámai ellenségeink tisztánlátását és ítélőképességét, annál inkább életérdekünk a hűséges kitartás jobb jövőnk reményei mellett. Az európai háború 43. hónapjában semmi értelme sincs annak, hogy a „szép lelkek", a másfelé húzók s az utólagos bírálat álbölcsességével megvert szellemi senkik, a sorsot eldöntő háború alapkérdésiben nyeszlett politikai frontocskákat építgessenek, a nemzetközi zsidóság örömére. A játék túlságosan átlátszó, bármilyen mezbe bujtatják is a lényeget, mert akik igazán szeretik a magyarságot és a hazát, azok csak a tengelyhatalmak győzelmét kívánhatják, még akkor is, ha a végső nagy tusa kifejlődése előtt, — más táborban állottak! . . .

A nemzet

az egyetlen szilárd harci és védelmi közösség a halálos megpróbáltatások éveiben s nincs szükség arra, hogy az osztályharc hívei először szétbontsák ezt az élő, szerves közületet, — a parasztok, munkások és értelmiségi rétegek rendjeire, — avval a kétes ígérettel, hogy mihelyst a szétválasztás sikerül, azonnal megkezdik az új összerakás munkáját. Zsidós az egész elgondolás: egy politikai kereset a romboláson, egy gazdasági kereset az építésen . . . A nemzeti gondolat hívei nem azért küzdöttek annyit a szegedi ellenforradalom óta, hogy a zsidó szándékokkal megfertőzött s nagyobbára nyiltan zsidó szolgálatban álló elemek, éppen az ország legnehezebb háborús évében, kibontsák az osztályharc először rózsaszínű s később vörös lobogóját. Aki a mai időkben a tennivalókról ír és beszél, először mondja meg, hogy hol áll a magyar létküzdelem minden egyéb problémát elhomályosító kérdésében! Tele vagyunk olyan tintamesterekkel, akik foglalkozásnak űzik a jobboldal küzdő embereinek lepocsékolását, az éretlen humorizálást, s a világ összes meghalt nagyjainak idézését, de még sohasem mondották meg, hogy mit akarnak, miért küzdenek, ki mellett állanak s mit remélnek a háború végső fordulójában? . . . Lehet és szabad az ilyen fórumra kiálló embereket teljesértékű férfiaknak s komoly válaszra érdemes ellenfeleknek tekinteni? Az lenne a hivatásunk, hogy gondolataink elrejtésére Pitt, Peel, Wellington, Disraeli, Seely és Webb neveit idézgessük, ahogy a baloldal mostmár unalomig teszi? Ezek az idegen nevekkel gőgösködők, de a maguk meggyőződését rosszul takargató osztályharcosok küzdenek mostanában kurucjelmezben, az idegen eszmék ellen? . . . Most magyarázzák nekünk, hogy a nagy történelmi példa Bárczy István, Garami Ernő és Nagyatádi Szabó István kézfogása volt, a polgárság, a munkásság és a parasztság nevében? Hát meddig tartotta Nagyatádi Szabó István, a tüneményes magyar, — Garami zsidó kezét? Amíg észrevette, hogy kivel fogott kezet! . . . Maradjunk a példa mellett s hagyjuk a seregtelen vezéreknek az osztályharcot, mert a boldogulásunkat csak az osztatlan nemzet korszerű ereje biztosíthatja.

A nagy csalás

ott kezdődik, ahol a közélet és a sajtó frontján, a hangadó emberek a saját nézeteiket felismerhetetlen színűre mossák s állandóan mások véleményére hivatkoznak. Az idézés mindig csalóka s kissé hamis fogás, mert más évszázadban, más viszonyok és körülmények között irott mondatok, csak kegyes csalással alkalmazhatók a jelenre. A kevésbbé ismert, vagy részleteiben vitatható történelmi példáknak az a nagy előnye, hogy az író kissé hozzászabhatja a saját céljaihoz és dörgedelmeihez s ritkán történik meg, hogy valaki bosszankodásból, a tudatlan vagy szándékos hamisításokat helyreigazítja. Az Ujság hatalmasra szedett vezércikkében például a nagyérdemű főszerkesztő, bizonyára a hangzásrokonság kedvéért, párhuzamot vont a Galileai és Galilei között, avval az indokolással, hogy Galilei „Jézusnak felkentje" és az Isten küldöttje volt . . . Az ízléstelen hasonlat után a főszerkesztő a saját elvhűségének drámai bizonyítására megírta Galileiről, hogy tanaiból „soha semmit nem vont vissza, egy jottát, egy pontot sem, pedig meg kellett járja a kálvária útját, s megkínozták a tudatlanság, a tévedés és a hazugság vámszedői . . ." Ezután a szerénység utólérhetetlen finomságával az Ujság főszerkesztője csatlakozik kinevezett nagy elődjéhez s kijelenti, hogy ő is ilyenformán áll az élet zúgó tengerén de hiába minden, mert ő sem enged „egy jottát sem, egy pontot sem . . ." Az érzékenyebb zsidók bizonyára sírnak az ilyen zordon kijelentések hallatán, mert hiszen az a végkövetkeztetés, hogy az Ujság főszerkesztője a „korlátlan, mindenkire kiterjedő emberszeretet" harcosa s minden izraelita tudja, hogy ez a nagy korlátlanság korlátoltan nekik szól . . . Szegény Galilei mindent visszavont 1633 június 22-én Rómában s azt sem mondotta soha, hogy „mégis mozog a föld!..." Most itt áll a budapesti főszerkesztő, az élet szomorú vastörvényei előtt meghajló Galilei nélkül . . . Kiderült, hogy ő a rendíthetetlenebb, miután senki sem bántja. De azért, ezer bocsánat, mégis Galilei — a nagy ember . . .

Néhány kérdést

intézünk szeliden a „szabad értelmiséggel" és a „parasztsággal" olyan hevesen frigyesedő marxista vezetőkhöz, akik az utóbbi időkben olyan lázasan hangoztatják a maguk minden jobboldaliságot felülmuló magyar nemzeti érzületüket. Kérdezzük, hogy a marxisták ma is érvényes, soha meg nem tagadott programja elismeri-e a nemzeti eszme elsőségét, — igen, vagy nem? Igaz-e, hogy a párt címe hivatalosan ma is így hangzik: „Magyarországi Szociáldemokrata Párt". Miért nem változtatták meg ezt a címet s kik tartoznak jelenleg külföldön a magyarországiakhoz? . . . Benne van-e az érvényes programban az a mondat, hogy „a kapitalista osztályuralmat csak a „magántulajdon megdöntésével és a munkásosztály tervszerű és céltudatos osztályharcával lehet megszüntetni? Benne van-e az érvényes programban az a kijelentés, hogy a marxisták „csak a politikai hatalom meghódításával" érhetik el céljukat? . . . Igaz-e, hogy a program szerint az osztályharc megvívásához általában minden eszköz jó, „amely a proletárság jogérzetével megegyezik?..." Igaz-e, hogy az érvényes program világosan nemzetköziek minősíti az osztályharcot s kimondja, hogy „ennélfogva a Magyarországi Szociáldemokrata Párt „nemzetközi párt..." Kikkel tartják ma a marxista vezérek ezt az előírt, parancsolt nemzetköziséget? . . . Igaz-e, hogy az érvényes pártprogram „az állandó hadsereg eltörlését" követeli? . . . Igaz-e, hogy az érvényes program „minden vallási társulatot és egyházat" magánegyesülésnek minősít s a vallást magánügynek? Igaz-e, hogy az idevonatkozó programpont végső bekezdése a vallástanítás eltörlését rendeli el a nyilvános iskolákban? Kérdezzük végül, hogy a jelenleg érvényben lévő program alapján írták-e alá annakidején a — kommunista egységokmányt? . . . A polgárinak és az úrinak nevezett mai egységhívektől pedig azt kérdezzük, hogy hová rakták félre az eszüket, amikor a fent ismertetett és felkérdezett marxista programot tárgyalási alapnak elfogadták? . . .

Hogy él egy igazi amerikai

William Jefters még nem tartozik az Amerikai Egyesült Államok elsőrangú milliomos csillagai közé, de már erősödőben ragyog a fénye. Pályafutása olyan, mint a kedvelt amerikai mese a szegény ember boldogulásáról. Jetters Willi nem szerette a betűt s 14 éves korában véglegesen elcsapta magától az iskolát. Az élénk gyermek változatos napszámos munka után a **Pacific Railway,** a hatalmas vasúti vállalat szolgálatában **„ébresztő fiú"** lett s minden hajnalban csengőszóval keltette fel az álmos alkalmozottakat. Közben állandóan tréfálkozott s az idők multán **a másfél milliárd dolláros vagyonnal rendelkező vasúttársaság elnöke lett...** Ahogy kortársai írják róla, **„felbolondozta magát"** az elnöki székbe s bevezető beszédében kijelentette, hogy azért vállalta a vasútkirályságot, mert az Egyesült Államok elnöki székébe nehezebb belekerülni... William

WILLIAM JEFFERS,
a Pacific Railway elnöke (baloldalt), a milliárdos vasúttársaság fennállásának 50 éves jubileumán felvonul a huszárnak öltöztetett színésznővel az elnöki emelvényre. Jeffers imádja, ha fényképezik

NEM TELJES A MILLIOMOSI TEKINTÉLY,
amíg a kiirtott indián törzsek néhány megmaradt árva fia, a zárt telepekre kényszerített, kirabolt őslakosság meg nem ajándékozza „törzsfőnöki" címmel és tollkoronával a demokrata pénzembereket. Jeffers a megvendégelt sioux-indiánoktól a „nagy vasló főnök" nevet kapta... →

BANKETT, BANKETT ÉS BANKETT... →
Néhányezer dollár ide vagy oda, semmit sem számít a sokmilliós üzletkötések hazájában. A Jeffersek az előkelő szállodák zárt éttermeiben intézik a politikát és az üzletet... A világháború vére forgataga csak az aranyat sodorja be ezekbe az egyáltalán nem demokratikus, plutokrata találkozóhelyekre...

← **JEFFERS, A GUMIDIKTÁTOR**
üdül, de gondoskodik arról, hogy több évtizedes, furcsa kalapját a lapok számára lefényképezzék...

A VASÚTKIRÁLY →
ÉS A FELESÉGE
a társaság mozdonyvezetőinek sapkájában, egy banketten, ahol a részvényesek tanácsára kiadták a jelszót Amerika népének: „Utazzatok vasúton, s ne az automobilon!..."

„NEM OLVASOK KLASSZIKUSOKAT, MERT NEM ÉRTEM ŐKET",
mondotta Jeffers, akit a pénzéért díszdoktorrá avattak... Hogy értse meg a gumidiktátor a bűnt, Olaszország halhatatlan szépségeinek — bombázásában? Hogy értse meg, hogy mit művelnek az amerikai repülők a világ kultúrájának földrészén?...

milliomos?

Jeffers jelenleg **Amerika korlátlan hatalmú gumidiktátora,** — a vasútelnökség megtartásával természetesen. Ő osztja ki a benzint és a gumiabroncsokat a gépkocsikra s irányítja a beszerzést, rengeteg milliárd dollárról, **de azért marad ideje másra is, ahogy képeink igazolják. Jeffers gazdag és boldog ember s mi kell egyéb a mai szomorú világban?...** Amerika messze esik az emberi kultúra ősföldjétől, amelynek végeredményben az Egyesült Államok népét és gazdagságát köszönheti. Az első világháború előtt Amerika eladósodott ország volt s ma pompában és fényűzésben élvezi **a második világháború szédületes konjunktúráját. William Jeffers ma ezrek típusa az Oceánon túl, ahonnan a zavartalan, boldog életből bombázókat küldenek a szovjet szövetségében Európa kultúrvárosainak pusztítására s mert típus Jeffers úr, — azért tartjuk érdemesnek bemutatni...**

SAJÁT TALÁLMÁNYÚ RÜCSKÖS CILINDERT
mutat be Jeffers milliomos társainak Ohamában boldog nevetéssel. A vastag havannaszivart ő is elrágja, bevett demokrata szokás szerint...

KIRÁLYNAK ÖLTÖZIK A DEMOKRATA...
Pazar bált rendezett a vasútkirály, csak azért, hogy gyöngyökkel díszített, uszályos középkori jelmezben jelenhessék meg vendégei előtt

A SAMBA-SZIRÉNEK
A világ legszebb táncosgörljeinek nevezik őket. Heten vannak. A világháború kitörése óta egyfolytában táncolnak minden este New York milliomosainak és az új gazdagok tömegének a híres Copacabana vacsorázó klubban. Jeffers megjelenése valóságos demokrata népünnepély az ilyen helyeken...

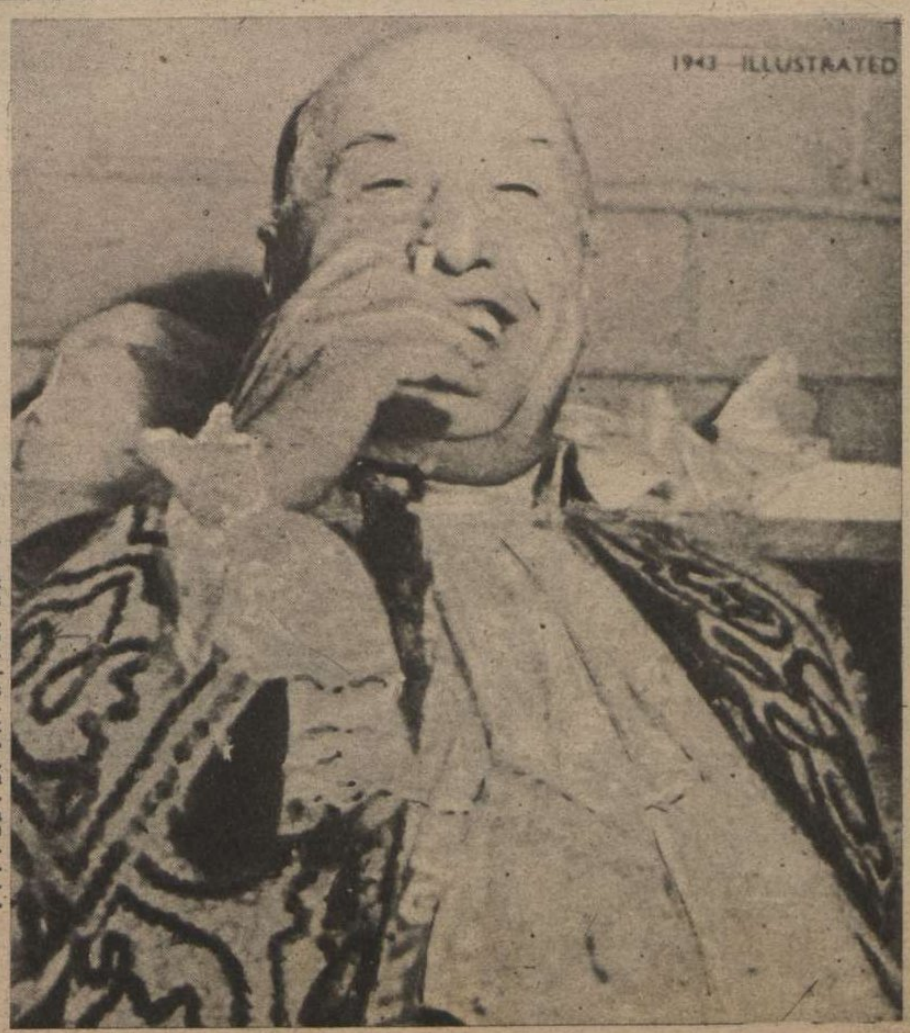

BROKÁTBAN, GYÖNGYBEN, SELYEMBEN
élvezi az életet az amerikai milliomos s a volt ébresztő fiú, a világ legnagyobb és leggazdagabb demokráciájában elhiteti önmagáról és önmagával, hogy király lett. A lélek mélységére fény villan. Arany, pénz, hatalom, minden megvan már s a demokrata képzelet a királyi pompával játszadozik. Az európai szegény lakónegyedeket pedig, amerikai bombázók pusztítják...

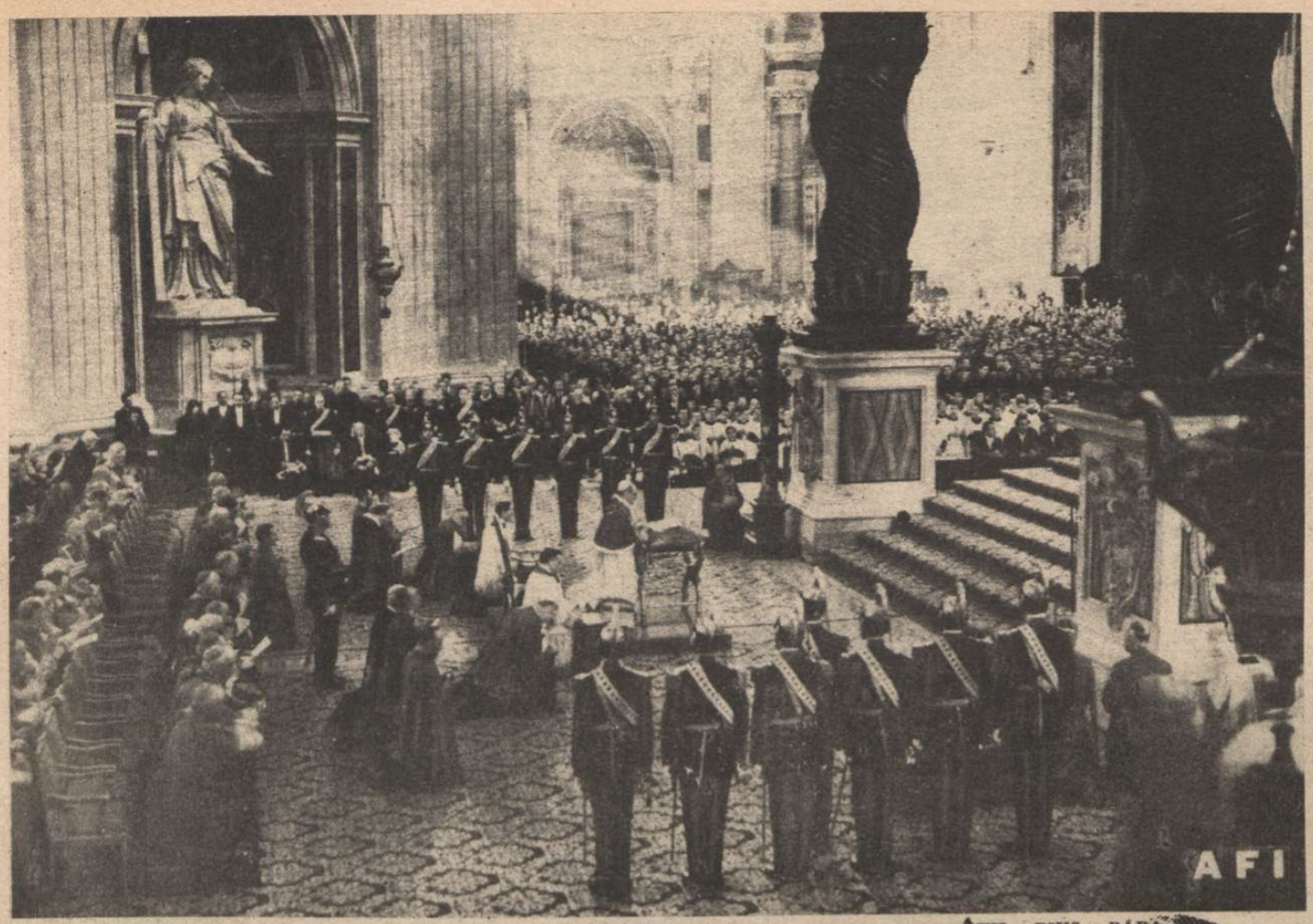

↑XII. PIUS PÁPA könyörgő szentmisét mond a háború halottaiért és sebesültjeiért a Szent Péter bazilikában

SHIGEMITSU az új japán külügyminiszter

Világ

← A JERUZSÁLEMI FŐMUFTI HORVÁTORSZÁGBA ÉRKEZETT, meglátogatni a bolsevista bandáktól megszabadított muzulmán lakosságot. A főmufti ünnepélyes fogadása a zágrábi repülőtéren

WEIZSÄCKER BÁRÓ ÁLLAMTITKÁR, NÉMETORSZÁG ÚJ VATIKÁNI KÖVETE

DR. WOERMANN, A NÉMET KÜLÜGYMINISZTÉRIUM ÚJ ÁLLAMTITKÁRA

← NEM SZÉDÜLŐS TERMÉSZETŰ Irmgard Cora, aki minden biztosíték és óvóintézkedés nélkül, 120 méteres útat tett meg egy drótkötélen, halálos magasságban, a stuttgarti régi vár legfelső ablakáig . . .

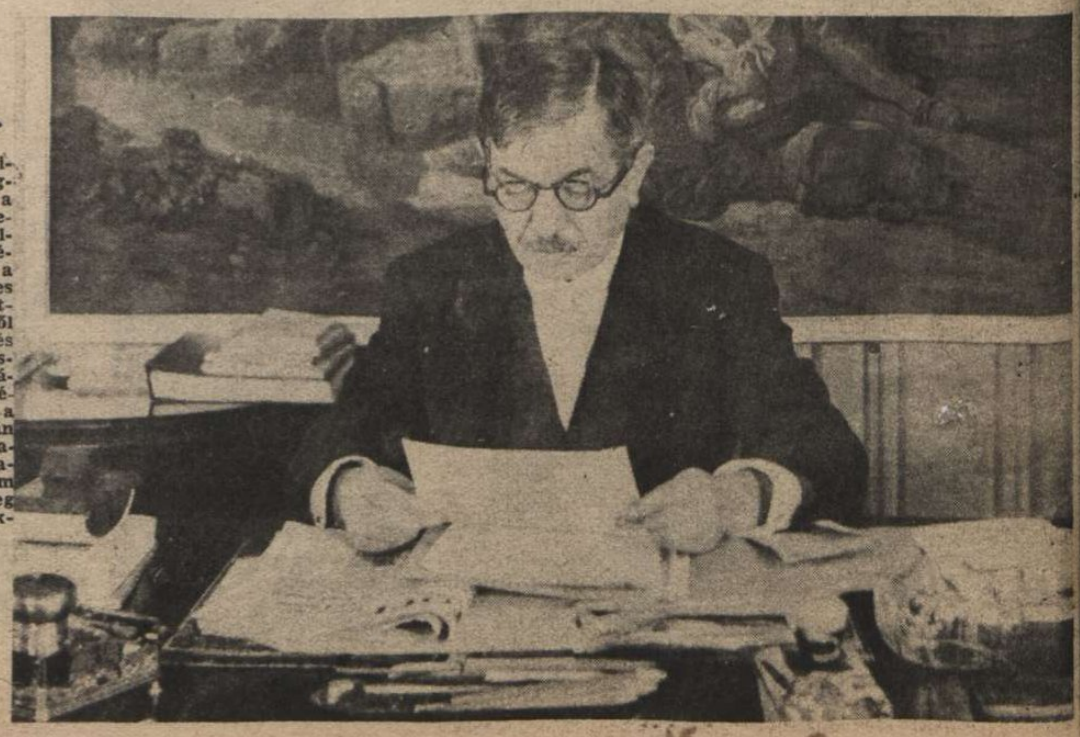

→ PIERRE LAVAL Franciaország miniszterelnöke meglátogatta Hitlert, a német birodalom vezérét a főhadiszálláson. A megbeszélés folyamán a résztvevők teljes megértést tanusítottak az egyfelől Németországot és Olaszországot, másfelől Franciaországot érdeklő kérdésekben. Laval a megbeszélés után kijelentette franciaországi nyilatkozatában, hogy „nem lehet egyidejűleg különböző kártyákkal játszani . . .“

ujság

↑ TISO SZLOVÁK ÁLLAMELNOK meglátogatta Hitler vezért és kancellárt a főhadiszállásán

DR. ANTE PAVELICS a német vezéri főhadiszálláson. Hitler mögött Ribbentrop és dr. Budak, az új horvát külügyminiszter →

(A Magyar Futár rádióképei)

↓ A „DRAKEN" SVÉD TENGERALATTJÁRÓ, amely ágyúlövéstől elsüllyedt a tengeren. A mentési munkálatok nem jártak sikerrel

→ A DRAKEN PARANCSNOKA AKE SVENSSON, a svéd tengeralattjáró személyzetével együtt hősi halált halt

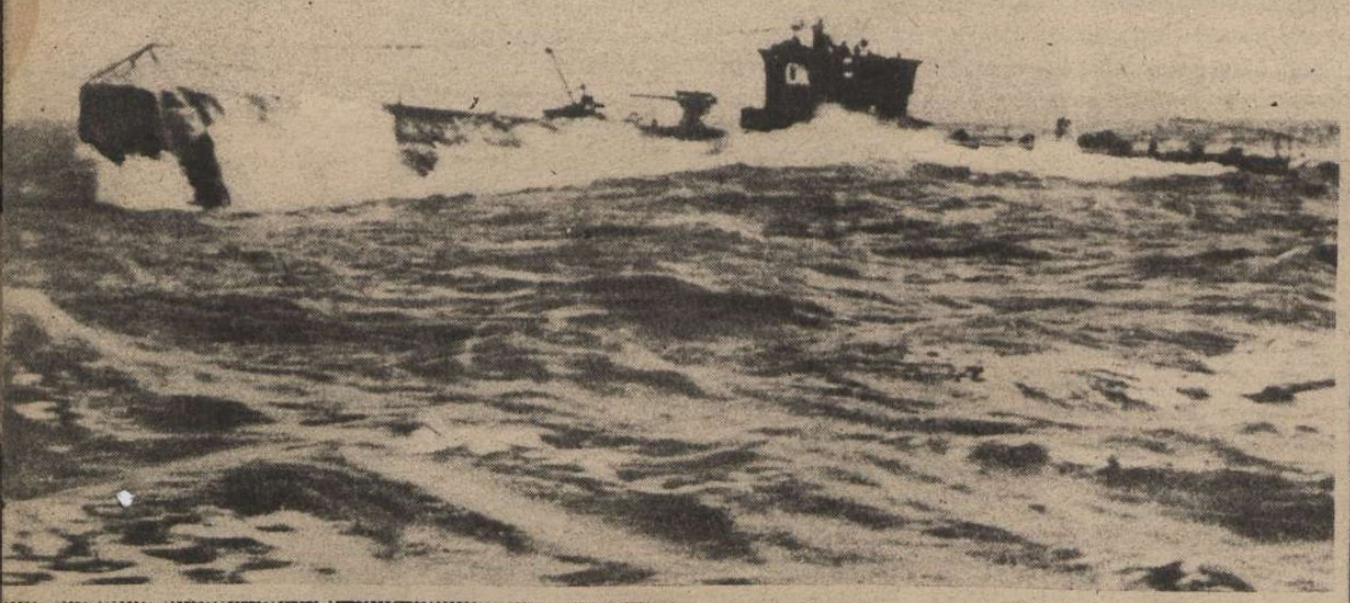

↓ A JAPÁN PÁNCÉLOS ÉS LÉGI HADERŐ NAGY TAVASZI SZEMLÉJE TOKIÓBAN

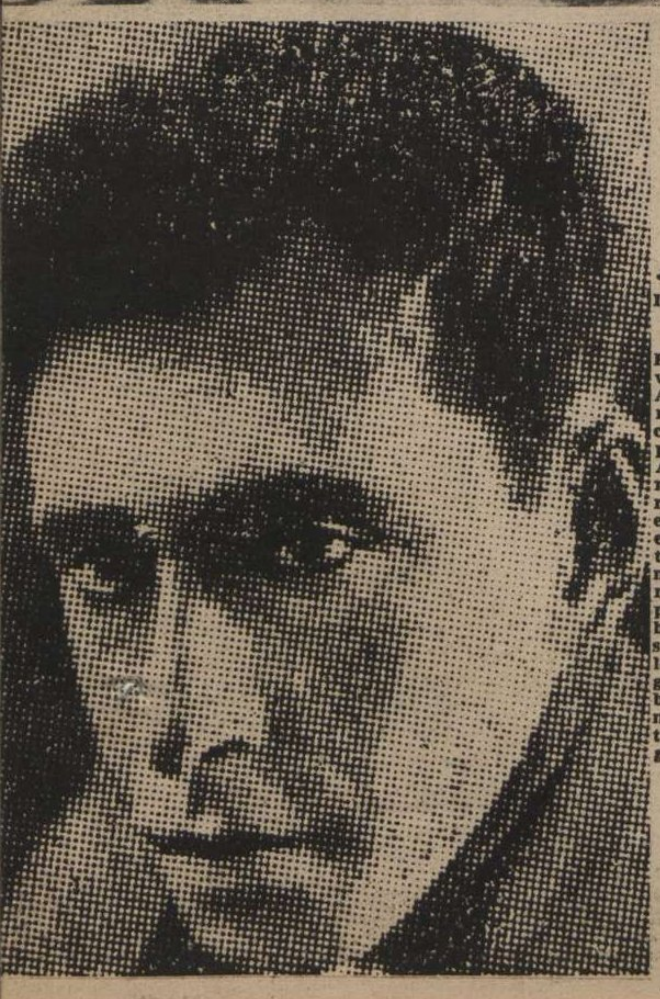

← ILJA EHRENBURG, A VÉRSZOMJAS SZOVJETZSIDÓ

Ehrenburg új könyve most jelent meg Angliában és Amerikában. Jellemző címe: „Tröszt Európa elpusztítására..." A dührohamoktól megőrült zsidó arról értekezik, hogy egy esztendő alatt el lehetne pusztítani Európában 350 millió embert s a maradék lakosságot pedig a szibériai bányákba kellene szállítani... Az egyetlen hiba a szovjetgyilkos számításaiban, hogy Európa népei már felismerték halálos ellenségüket — a nemzetközi zsidót!

AZ 50 ÉVES RIBBENTROP

JOACHIM VON RIBBENTROP, — a hajnalig tartó tárgyalások után, jegyzeteket készít . . .

HITLER SZÜLETÉSNAPI LÁTOGATÁSA RIBBENTROPNÁL

POLITIKUSOK ÉS UJSÁGÍRÓK RIBBENTROPNÁL

TANÁCSKOZÁS A VASÚTI KOCSIBAN. A német külügyminiszter körvetlen munkatársai között. Középen Schmidt sajtófőnök ↓

AMIKOR MAGYARORSZÁG CSATLAKOZOTT A HÁROMHATALMI EGYEZMÉNYHEZ
Ribbentrop és Ciano a találkozásra utaznak

A DAHLEMI KERTBEN a felfedezett madárfészekhez vezeti a külügyminisztert a kisleánya

A nagynémet birodalom külügyminisztere, **Joachim von Ribbentrop,** az elmúlott héten ünnepelte 50. születésnapját s a tengelyhatalmak országainak sajtója méltó módon emlékezett meg korunk egyik legérdekesebb emberének pályafutásáról és érdemeiről. Ribbentrop édesapja porosz alezredes volt, édesanyja egy szász földbirtokos család gyermeke s az ifjú Ribbentrop, kiváló iskolai nevelésének befejezése után, **már 17 éves korában a kanadai őserdőkben dolgozott, mint vasúti munkás.** Az első világháború kitörése után, kalandos utakon visszatért hazájába, végigküzdötte a tragikus háborút, kétszer kitüntették vaskereszttel, megsebesült s az összeomlás után résztvett a versailles-i békebizottság szomorú munkájában. A győzők gőgös és vak parancsbékéje örök nyomot hagyott Ribbentrop lelkében, aki nem találta helyét a félvörösre betegedett német állami szolgálatban s visszavonult a magánéletbe. **Ribbentrop a szorgalmas, dolgos vállalkozó, 1930-ban Hitler Adolf mellé állott s szívós, hatalmas munkaerejét, remek nyelvtudását, összeköttetéseit és diplomáciai tehetségét maradéktalanul az új Európáért megindult harc szolgálatába állította. Azóta Ribbentrop, a világtörténelmi átalakulás roppant folyamatában az élen dolgozik, vezére oldalán. 1936 november 25-én Ribbentrop aláírta a német-japán antikomintern egyezményt s megvetette alapját az egyáborba tartozó világerők szövetségének. Magyarország igazságos ügyében Ribbentrop 1938 szeptemberében és 1940 augusztusában vállalt fontos szerepet, a magyar-szlovák és a magyar-román határkérdés döntőbírósági rendezésénél. A világháború szakadatlan, idegfeszítő munkájában és a kötelességteljesítésben példátadó nagy német államférfi, hazájának és Európának szabad, boldog életéért dolgozik s minden európai nemzet közös érdeke, hogy a fegyveres harc és a szellemi küzdelem, a tengelyhatalmak tökéletes győzelmével biztosítsa a tartós békét!**

RIBBENTROP A KISPIÁVAL JÁTSZIK dahlemi otthonában

↓ RIBBENTROP TÖRTÉNELMI JELENTŐSÉGŰ PROKLAMÁCIÓT OLVAS FEL, a külföldi diplomaták és a sajtó képviselői előtt . .

A FŐHADISZÁLLÁSON
A német nép vezére és Ribbentrop külügyminiszter, a háborús világ sorsdöntő kérdéseit beszélik meg . . .

RIBBENTROP A GYEREKEIVEL. A német külügyminiszter 1928-ban házasodott s Henkell nagyiparos leányát vette el

A PIHENÉS CSENDES ÓRÁJA RIBBENTROP FUSCHLI BIRTOKÁN. Egyre ritkábbak az ilyen órák . . .

A KATYNI

MOSZKVA ÜVÖLT, LONDON

A szovjet semmit sem változott! Ez a tanulsága a katyni erdőkben lemészárolt 12.000 lengyel tiszt borzalmas történetének. A bolsevizmus 1918-ban és 1940-ben, egyformán az embertelenség és a rosszabb állati ösztönök vadságával terjesztette ki rémuralmát a megszállott s elfoglalt területekre s Sztalin angolszász szövetségesei most már a **letagadhatatlan tények birtokában tagadják meg az emigráns lengyel kormányt, amelynek érdekében a világháborút kirobbantották. A XX. század legnagyobb erkölcsi botránya zúg, forr, sistereg s dagad a katyni erdőkből kihordott holttestek körül.** A szovjet durva és fölényeshangú jegyzékben megszakította a diplomáciai viszonyt a lengyelekkel s cáfolat helyett lengyel-kommunista alakulato-

A LEGNAGYOBB TÖMEGSÍROK LELŐHELYE A KATYNI ERDŐBEN

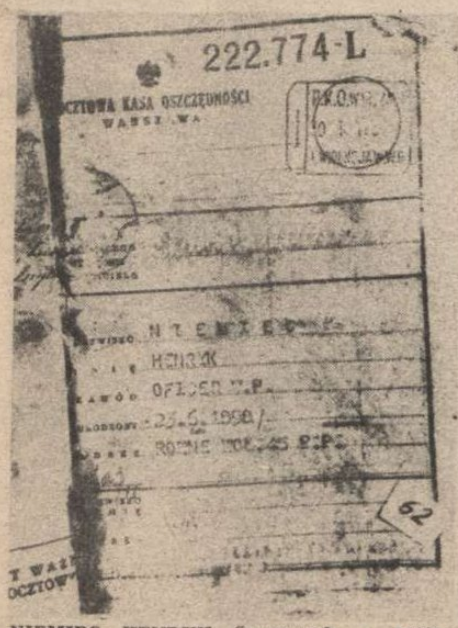

NIEMIEC HENRYK őrnagynak, a postatakarékpénztári betétkönyvét hagyták a zsebében a vörös gyilkosok... Moszkvában talán vizsgálatot indítanak, megtorolni a kivégző osztagok parancsnokainak könnyelműségét...

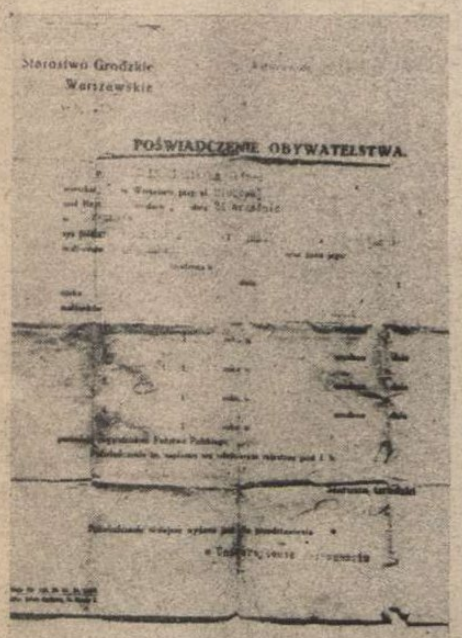

KOZLINSKI százados varsói igazolólapja épen megmaradt a kivégzett tiszt egyenruhájának belső zsebében

SMORAWINSKY MIECZYSLAW tábornok lengyel hadi kitüntetésének igazolványa. Tulajdonosával együtt a katyni tömegsirban találták meg

Kieselow Parfeon vallomásából:

„Kosegoriában laktam a kastélyban, ahol magasrangú rendőrtisztek üdültek. Napszámosmunkát végeztem. Az erdőt a kastély körül 2 méter magas drótkerítés vette körül. 1940 tavaszán, 4—5 héten át, naponként 3—4 tehergépkocsi érkezett, tele foglyokkal. Nem tudom, mi történt velük, mert senkinek sem volt szabad a közelükbe menni. A lövéseket és az emberek kiáltozását a házig hallottam. Biztosan agyonlőtték őket. A nép azt beszélte, hogy 12.000 lengyelt pusztítottak el az erdőben! A helyszínen friss dombokat láttam. 1942 nyarán 10 lengyel jött hozzám, hogy mutassam meg nekik a sírokat. Asót is kértek. A dombokhoz vezettem őket, ahol a kértek. A holttesteket találtak s a sír mellé két lengyelek keresztet állítottak. A keresztek ma is ott vannak. Egyebet mondani nem tudok..."

ÚJ SÍRT TALÁLTAK. A végtelenségbe fut a feltárt gaztettek bús története!...

A PUSKAGOLYÓ NYOMA AZ EGYIK ÁLDOZAT KOPONYÁJÁN. Az összekötözött lengyel tisztet hátulról lőtte agyon a hóhérja

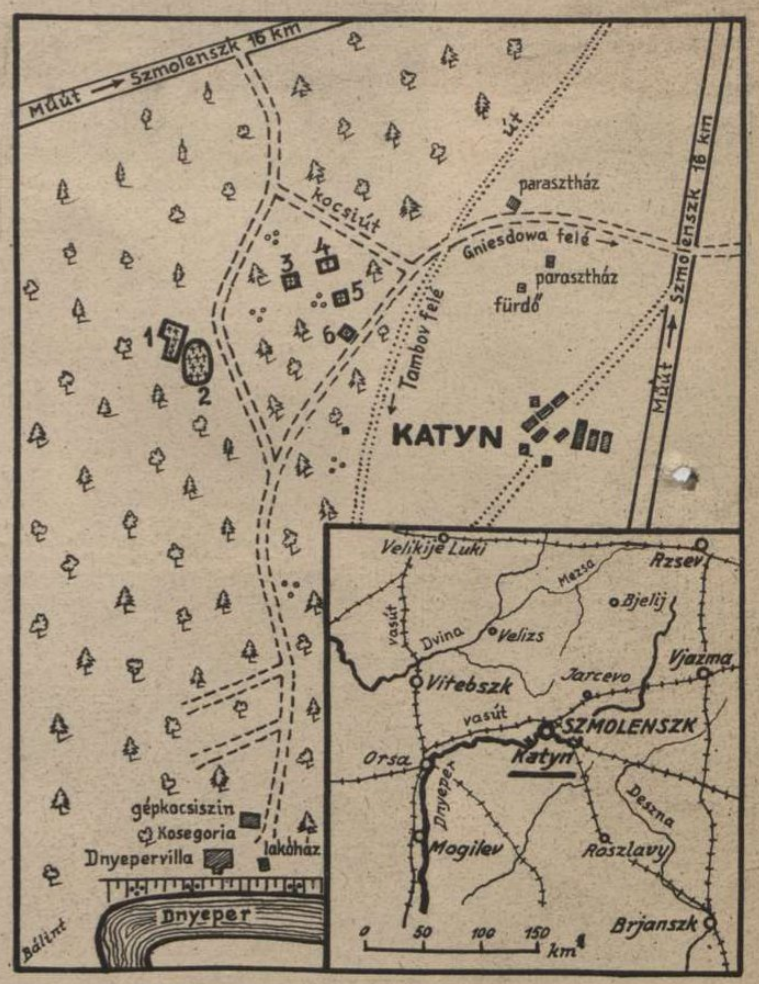

EGY KIVÉGZETT LENGYEL ÖRNAGY RANGJELZÉSE Tulajdonosának nevét nem tudták megállapítani...

HATACINSKY ALEZREDES KITÜNTETÉSEI, amelyeket a megkötözötten agyonlőtt törzstiszt zubbonyán hagytak...

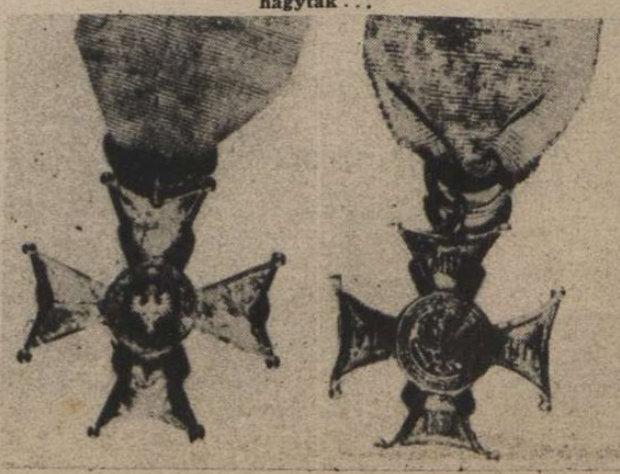

A VÖRÖS TERROR EGYIK NÉVTELEN ÁLDOZATÁNAK HADI KITÜNTETÉSE

TÖMEGGYILKOSSÁG KÖVETKEZMÉNYEI

HALLGAT, — SIKORSZKI TÁVOZIK?..

kat állít fel, rabló céljainak szolgálatára. A **Pravda „németbarát gazembereknek"** nevezi Sikorszkiékat s London és Washington gyámoltalanul közvetít a „szövetséges demokráciák" belső békéjének megóvása érdekében. **A vérlázító katyni orgyilkosságok nemzetközi hatása még csak most van kialakulóban! Az ásatás és a halottak személyazonosságának megállapítása tovább folyik s megindult az orosz lakosság kihallgatása is, felfedni a katyni vérfürdő eddig ismeretlen részleteit. Néhány szemelvényt közlünk a vallomásokból s új képeket a gaztett színhelyéről, abban a biztos tudatban, hogy Katyn neve döntő jelentőségű lesz az európai lelkiismeret felébresztésében és a bolsevizmus uralmának elhanyatlásában!**

EGY LENGYEL SZÁZADOS hó testén a szakértők kétségtelenül megállapítják a gyilkos tarkólövés nyomát

A LENGYEL VÖRÖSKERESZT TAGJAI, a bestiálisan lemészárolt Jan Barty hadnagynak a tömegsírokban megtalált naplóját olvassák . . .

Grivazercew Iván vallomásából:

„1940-ben Gniesdowa községben dolgoztam s láttam, hogy márciusban és áprilisban naponként 3—4 vonat érkezett Szmolenszk felől, rácsozott ablakú vagonokkal. Testvérem látta a foglyokat s azt mondta, hogy lengyel tisztek. Mindenki úgy tudta a faluban, hogy agyonlőtték őket. Egyebet mondani nem tudok . . ."

Seliwjerostow Gregori vallomásából:

„Napszámos voltam Gniesdowában s 1940 április és május heteiben láttam, hogy a sűrűn érkező börtönvonatokról a „fekete hollónak" nevezett rabkocsikra rakják át a foglyokat. A csomagjaikat elvették s a kocsik Katyn irányában tűntek el. Félcsik Katyn irányában tűntek el. Félóránként ismétlődött ez a jelenet. A kocsikat zsidó kinézésű fegyveresek kísérték. Négy héten át, naponként tízszer is szállítottak foglyokat. Nagyobbára egyenruhás emberek voltak, azt hittük, lengyelek, vaay finnek. Hallottuk, hogy agyonlőtték őket. Egyebet mondani nem tudok . . ."

ÍGY ÖLTEK A GYÁVA ORGYILKOSOK! A lengyel tiszt kezeit hátul összekötözték, belódították a szerencsétlent a tömegsírba s azután lőtték agyon . . .

Sacherow Matwei vallomásából:

„Vasúti munkás voltam a szmolenszki pályaudvaron. 1940 márciusában Tambov irányából naponként 5—6 nagy fegyenckocsi érkezett, amelyeket Gniesdowa állomásra irányítottak. Résztvettem a vonatok összeállításában s láttam, hogy a foglyok nagyrésze lengyel tiszti ruhát viselt, de voltak közöttük civilek és papok is. Pontosan tudom, hogy a foglyszállítmányok kirakodása 28 napig tartott. Megnéztem a fegyenckocsikat belülről is. Mindegyikben 10 cella volt, amelyekbe egyenként 6 ember fért be, de ahogy a kísérő vasutasok mondották, a lengyel tiszteket 15—20 emberrel zsúfolták egymásnak ezekben a cellákban. Egyebet mondani nem tudok . . ."

A LENGYEL PAP MEGÁLDJA A VÖRÖS ORGYILKOSOK ÁLDOZATAINAK SZÁZAIT

Megrendítő jelenet ez s az egész emberiséget a bolsevizmus gonoszságára figyelmezteti! . . .

ZELISLAWSKY KAZIMIR lengyel ezredes cigarettatárcája, tisztársainak bevésett nevével. Holttestének szétmállott zubbonya mellett találták meg

NÉVKÁRTYA, amely halott tulajdonosának személyazonosságát igazolta . . .

URLIK MARKUS őrnagy azonossági fémlapja, a katyni tömegsírból

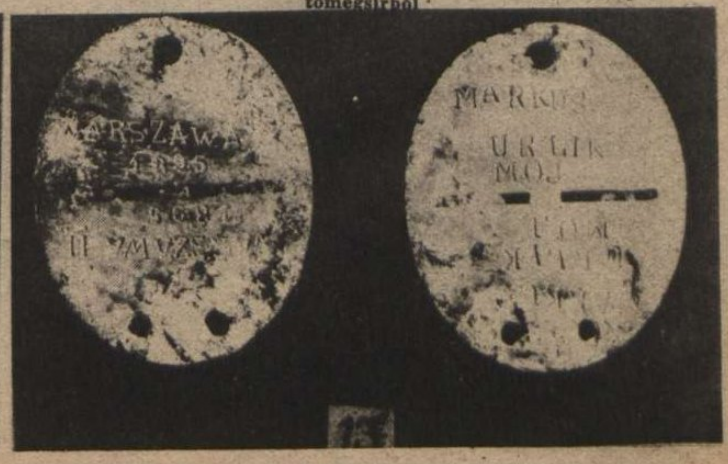

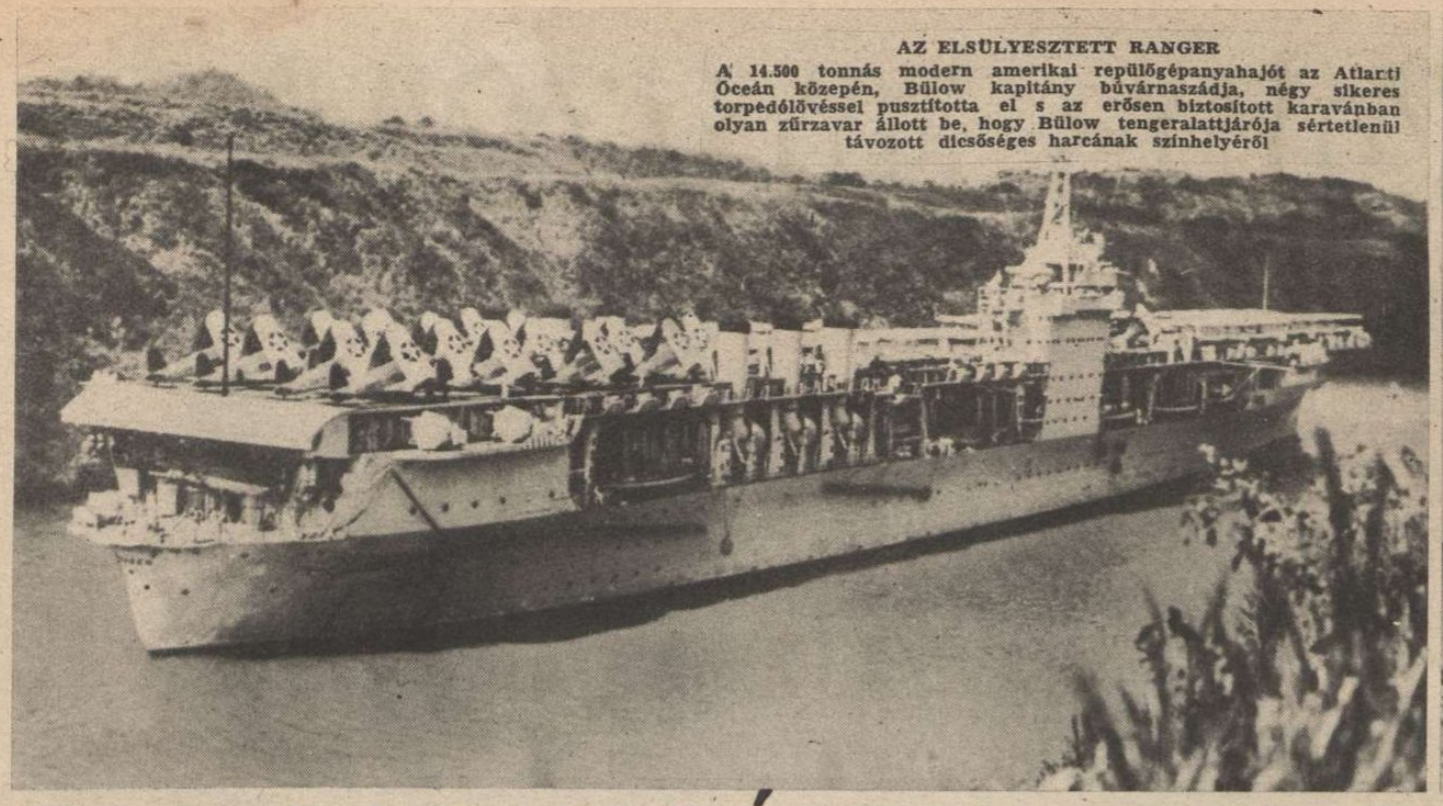

AZ ELSÜLYESZTETT RANGER
A 14.500 tonnás modern amerikai repülőgépanyahajót az Atlanti Óceán közepén, Bülow kapitány búvárnaszádja, négy sikeres torpedólövéssel pusztította el s az erősen biztosított karavánban olyan zűrzavar állott be, hogy Bülow tengeralattjárója sértetlenül távozott dicsőséges harcának színhelyéről

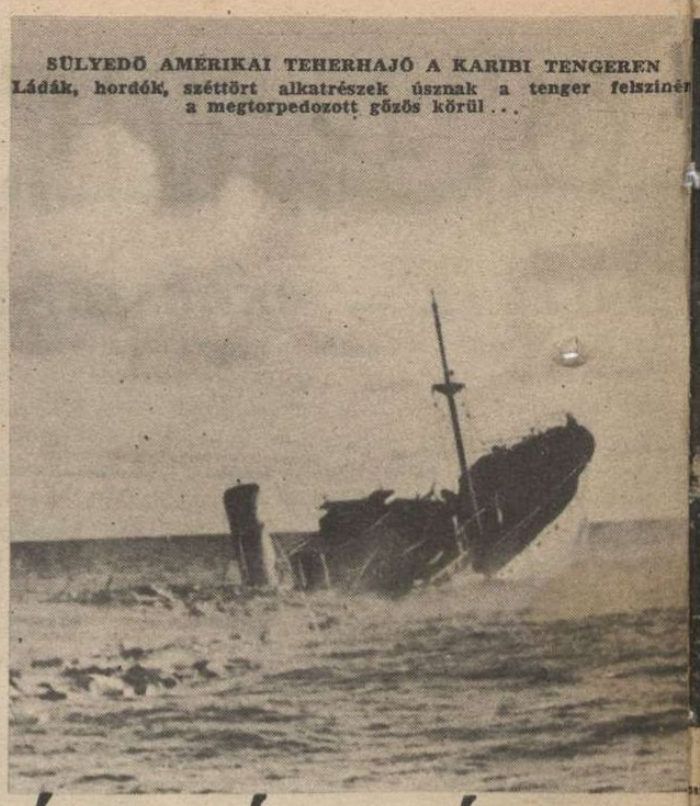

SÜLYEDŐ AMERIKAI TEHERHAJÓ A KARIBI TENGEREN
Ládák, hordók, széttört alkatrészek úsznak a tenger felszínén a megtorpedozott gőzös körül . . .

HADIJELENTÉSEK, CSATÁK ÉS ÚJ

Első hely illeti meg a hét történetében vitéz Jány Gusztáv vezérezredesnek, a súlyos és dicsőséges harcokból hazatért 2-ik honvédhadsereg parancsnokának lelkes magyar fogadtatását, a hazai földön. A tábori egyenruhás hős katona, a vörös ellenséggel szembeszálló összes bajtársait képviselte s a Budapesten megnyilatkozó szeretet és ragaszkodás, könnyes és borús népi tisztelgés is volt, a Don partján vérüket hullatott honvédek szent emléke előtt . . . Tudja mindenki, hogy vitéz Jány Gusztáv vezérezredes a tűzvonalban vezette katonáit, ott sebesült meg, ott szerzett hírnevet és becsületet a magyar névnek s csak akkor maradt hátra, amikor a szörnyű túlerő ellen, személyesen irányította az elhárító harcot s fedezte a visszavonulást a kegyetlen téli hóviharban.

Az ünnepség minden harcos magyar honvédet átölelt a haza szeretetével s ünnepélyes igéretben fejezte ki az ország háláját és kötelezettségét. A keleti pályaudvaron elhangzott ünnepi beszédben, Magyarország miniszterelnöke kötelességet vállalt s ahogy mondotta, — *„ez a kötelesség nem más, mint az, hogy minden hazatérő harcos, tiszt és honvéd egyaránt, legalább úgy találja otthonát, ahogy elhagyta. De ha több kenyeret, több lehetőséget, jobb életet, több boldogságot tud nyujtani ez a haza, ez az ország, ez is elsősorban Önöket illeti, Önök között is elsősorban azokat, akik vitézi hírnevet szereztek odakinn, vagy itthon maradt utánuk özvegy és árva; akik kitüntetéssel jöttek vissza, akiknek e küzdelem során meggyöngült életereje, megcsökkent munkaképessége . . .“ „És én most itt, Ön és az Ön után érkező százezernyi magyar honvéd előtt vállalok kötelezettséget arra, hogy a nemzet minden támogatását, segítségét, jutalmazását elsősorban azoknak adjuk, akik ezt valóban kiérdemelték . . .“* A magyar nép szívébe és emlékezetébe vési ezeket a szavakat, abban a tudatban, hogy az árvák, az özvegyek, a rokkantak és a hősök tisztes ellátása és emberi életlehetősége, intézményesen megoldott nemzeti feladat lesz.

Vitéz Jány Gusztáv vezérezeredes rendkívül érdekes nyilatkozatot adott a honvédhadsereg téli harcairól, amely bepillantást enged az embertelenül nehéz körülmények között megvívott küzdelem fontos részleteibe. Éppen a legsúlyosabb elhárító harcok napjaiban, a természet is a honvédcsapatok ellen fordult s *a hideg 45 fokra emelkedett.* Olyan hidegek voltak, hogy a csupasz ujj pillanatok alatt *a fegyver vasához fagyott . . . A géppuskák befagytak, a harckocsik tornyát csak nehezen, vagy egyáltalában nem lehetett forgatni s a puska töltényvonója elpattant a hidegben . . .* Ilyen viszonyok között mutatta meg a magyar honvéd, hogy minden áldozatot meghoz az otthonáért. Az óriás túlerővel szemben, a végsőkig kitartó honvédkötelékek *tizenöt szovjet hadosztályt és négy-öt páncélos dandárt morzsoltak fel!* Az elhárító harc tehát teljes sikerrel járt, mert *Kelet felől,* később már egyetlen ellenséges harckocsi sem üldözte a honvédcsapatokat s csak a *délen áttört* és a honvédhadsereg *hátába került* ellenség volt veszélyes. Az *urywi* hídfőnél vívott három csatában s a *sustyei* és a *korotojaki* két csatában, *a bolsevisták minden elképzelést felülmúló erővel indított áttörési kísérletet, a honvédek meghiúsították,* tehát a *védelemben* is kitűnően megállották helyüket.

Az utolsó harcok alatt 150 harckocsit lőttek ki a honvédcsapatok s ez kiváló teljesítmény, *mert páncéltörő fegyverekben aránylag szegény volt a magyar hadsereg.* A *tüzérség* a legnagyobb önfeláldozással vetette magát a harcba s *óriási pusztítást* végzett az ellenség egységeiben. A Korotojaknál álló honvédhadosztály, egy német hadosztállyal együtt *vállalta a bekeríttetést* s amikor elvégezte a reábízott feladatot, *szétzúzta* az ellenség gyűrűjét s mint *utóvéd* vonult a kijelölt területre . . . A *Sztorozsevoje* térségében álló honvédhadosztály még akkor is szívósan harcolt, amikor már *az ellenség a hátába került* s a *komáromiakkal* együtt csak a kiadott parancsra hátrált, lépésről-lépésre s evvel *biztosította a német erők visszavételét a voronyezsi hídfőtől . . . Ezek a magyar erők legutolsónak hagyták el a Dont s az utóvédek utóvédjei voltak!*

A legdélibb honvédhadosztály, még a leváltás előtt is átment a Donon és betört az ellenséges állásokba. A *déli szárnyon* harcoló hadosztályaink keményen védekeztek, még a hátukba került és az arcvonal felgöngyölítésére törekvő és sokszoros túlerővel támadó szovjetcsapatok ellen is . . . *Vitéz Jány Gusztáv vezérezredes nyilatkozata büszke örömmel tölti el a magyar szíveket. A szovjetpusztták jeltelen magyar sírjaira, a hősök tiszteletének örök emlékével gondolunk . . .*

A szovjet hadszintér

egyes szakaszain megélénkült a harc, különösen a Kubán folyónál és *Oreltől* délre, ahol a németek súlyos támadást vertek vissza. Valóságos nyugalom sehol sincs, s az arcvonalak mögött zajlik éjjel-nappal a lázas készülődés. A déli frontszakaszokon 25 fokos meleg van, a mocsarak gyorsan felszáradnak s a hírnevesen rossz szovjetutak is rövidesen használható állapotba kerülnek. *A fegyveres küzdelmet egyelőre a légierők egyoldalúnak nevezhető csatája jellemzi, a heves támadások és ellentámadások kaukázusi frontján.* Nyilvánvaló, hogy a vörös hadsereg, az új német hadműveletek súlypontjának kialakulását a kaukázusi térségben

5000 LÉGI GYŐZELEM! A légi háború történetében egyedülálló rekordot állított fel az 52. számú német vadászkötelék, amely az elmúlott héten aratta 5000. légi győzelmét. Baloldalon a kötelék tölgyfalombos parancsnoka, Hrabak őrnagy, jobboldalon Rall százados, aki a jubileumi 5000. ellenséges repülőgépet légi harcban lelőtte

← NÉMET HARCKOCSI AZ AFRIKAI TENGERPARTON. Az angolszász partraszállási kísérletek megakadályozása az egyik legfontosabb feladata Rommel seregének

GÉPESÍTETT OLASZ EGYSÉGEK A TUNISZI FRONTON, elfoglalják új állásaikat →

NÉMET GYORSNASZÁDOK
harca a Csatornában egy angol hajókaraván ellen

HITLER ADOLF KATONÁI KÖZÖTT →

FORDULATOK

Irta: Rajniss Ferenc

várja s veszteséges elővágásokkal iparkodik a felvonulást hátráltatni. A kaukázusi arcvonalszakaszon április 1—29 között, *csak légiharcokban 611 szovjet repülőgép pusztult el s a legutóbbi 12 nap alatt a vörösök 538 repülőgépet vesztettek, 27 levett német gép ellenében!* A hét utolsó napján a támadó „*sturmovik*" szovjet csatagépekből *67 semmisült meg*, amikor a német veszteség *csupán 3 gép volt* ... Ez bizony egyoldalú csatározás, amelyet a szovjet nem bír sokáig elviselni. A *kubáni hídfőnél a vörösök 9 hadosztály és nagy páncélos erő bevetésével, 15 kilométeres szakaszon elkeseredetten támadtak, de minden kísérletezésük véresen összeomlott. A szovjet vérfürdőket rendez — saját katonáinak s makacsul kitart a kubáni hídfőnél támadási terve mellett* ...

A *Fekete-tenger* kaukázusi partvonala előtt 3 szovjet-hajót, 1700 tonnát és több gyorsnaszádot sülyesztettek el a könnyű német gyorshajók. A *miuszi szakaszon, Bjelgorodtól délre és a kurszki térségben* a szovjet kisebbarányú rohamvállalkozásainak, a német állások és vonalak *megjavítása* volt az eredménye. A levert rohamok után gyorsan következő ellentámadások sikere, a szovjeterők elgyöngülését bizonyítják ...

A tuniszi veszteségeket

az angolszász főhadiszállás is beismeri s „rendkívül heveseknek" az ellentámadásokat, amelyeket a német-olasz összpontosított gyalogsági és más harci kötelékek intéznek az angolszász állások ellen.

A világ bámulva figyeli a hősi elhárító harcot s az angolszász katonai szakértők, — akiknek jóslásai szerint, már régen a tengerbe kellett volna szorítani Rommel maroknyi hadseregét, — most hallgatnak, vagy eltúlzott körülményességgel magyarázzák a nehéz helyzetet ...

Az elmúlott héten az egyesült angolszász seregek először a tunéziai front déli, majd a nyugati arcvonalán próbálták meg a döntő áttörést s mindkét helyen olyan súlyos és véres vereséget szenvedtek, hogy *a hét végére aránylagos nyugalom állott be az összes frontszakaszokon.* A tengelyhatalmak csapatai halálos elszántsággal védik állásaikat, a légihaderő erős kötelékei sikeresen avatkoznak be a földi harcokba s az állandóan megújuló ellentámadások sikeresen vetik ki az angolszászokat, a nagy veszteségek árán megszerzett vonalakból, vagy elreteszelik az áttört szakaszokat s a front mögött semmisítik meg az ellenálló erőket. *Egy rövid hét alatt 193 angolszász harckocsi pusztult el a súlyos csatákban s az angol és az amerikai páncélos dandárokat újra át kell szervezni a nagyobbszabású támadás megindítására.* A kétszáz kilométeres arcvonal pontos földrajzi fekvését a hadijelentésekből megállapítani nem lehet, mert mindkét fél tartózkodik természetesen a pontos hadihelyzet feltárásától. A hivatalos jelentések arról számolnak be, hogy *Medzsez el Bab* városától délre, *Bu Arada* térségéig az ellenség mindenütt megkísérelte az áttörést, de a tengely páncélosai, a Tigris páncélosoktól támogatva, mindenütt visszaverték az angolszász gépesített erőket. Medzsez el Babtól északra a *mateuri* térségben az uralkodó útrendszer szilárdan a tengelycsapatok kezében van. A déli frontszakaszon *Enfidaville* közelében Rommel előőrsei, eredményesen leküzdötték Montgomery ittrekedt csapatainak sündisznóállásait. *Dzsebibina* szakaszán a német vadászbombázók sok angol üteget elpusztítottak. *Takruna* vidékén a fontos műút a német és az olasz kötelékek kezében van. *Pont du Fahs* városától északnyugatra és délnyugatra az angolszász erők és a francia zsoldosok heves támadásai ellen a tengely hősei szilárdan tartják állásaikat. *Zaghuantól* keletre a németek és az olaszok szétverték a támadásra bevetett francia csapatokat. *Ezek a szórványos helymegjelölések is azt bizonyítják, hogy a tengely állásai változatlanul zárt egységet alkotnak s keményen állják a túlerő jelentékenyen fokozott nyomását.*

A *bengázi* öbölben egy német bombázó kötelék súlyosan megrongált 5 nagy teherszállító angolszász hajót s az algiri partok mentén mindennap kiújul a heves küzdelem, az ellenséges hajózás gyöngítésére. *Spanyolországi hír szerint 150, partraszállásnál használható naszád kelt át, sok romboló és 1 repülőgépanyahajó kíséretében a gibraltári szoroson, keleti irányban, s kifutott a gibraltári kikötőből az angol csatahajók egy erős egysége is.*

A tuniszi hadszintereken és a partvidéken újabb nagy események várhatók ...

A tengeri és légi

harcokról érkezett jelentések közül a legfontosabb a hét folyamán a „*Ranger*" amerikai repülőgépanyahajó elsülyesztésének híre. *Bülow* sorhajóhadnagy tengeralattjárója az Atlanti-óceán északi részén 4 torpedóval robbantotta szét a hajókaravánt kísérő 12,400 tonnás repülőgépanyahajót. A Ranger elsülyesztésével az Egyesült Államok a háború kezdetén rendelkezésre álló repülőgépanyahajókból, az utolsót vesztette el! *A német tengeralattjárók ismét elsülyesztettek 10 hajót, összesen 53,000 tonnát az óceáni küzdelem dicsőséges folytatásában.* A *La Manche* csatornában több ütközet folyt le könnyű német és angol tengeri haderők között. Két ellenséges tüzérségi gyorsnaszád elsülyedt és több angol romboló megrongálódott ezekben a harcokban. Az olasz repülők Kirenaika vizein egy erős hajókaravánból elsülyesztettek egy *8,000 és egy 5,000 tonnás teherhajót* s hatásosan bombázták *Haifa* kikötőjét és ipari berendezéseit.

Nyugateurópa angol bombázása közben *Duisburg* és *Mühlheim* megtámadásánál 16, *Keletporoszországban* 22, s a *francia partvidéken* 11 négymotoros bombázót lőttek le a németek. *Az olasz hivatalos jelentés szerint az amerikai repülők pokolgépet dobáltak Messinára.*

A nemzetközi diplomáciai életben tovább tart a feszültség. A lengyel emigráns kormány tehetetlenül vergődik s nem mer ujjat húzni szovjetbarát angolszász barátaival. *Svédország légi felségjogának többszörös és súlyos megsértése miatt tiltakozó jegyzéket küldött Londonba és Moszkvába ... Az amerikai sajtó feltűnően biztatja Szovjetoroszországot, hogy kezdje meg az ellenségeskedést japán ellen* ... A japán hadsereg viszont erőteljesen felvonul az összes hadszíntereken, támad a kínai fronton, ahol megsemmisítette az 5-ik kínai hadsereget és Junnany repülőterén az amerikai légierők gépeinek felét, 48 repülőgépet.

A világfrontokon kedvezően alakul a katonai helyzet a tengelyhatalmak számára s a hősi harcok erős fegyvereit nem csorbíthatják ki a diplomáciai ügyeskedések és a propaganda gyönge hazugságai!

A PÁNCÉLOS ÜTKÖZET GYUJTÓPONTJÁBAN!
Az olasz harckocsik rátámadnak az áttörést megkísérlő angolszász gépesített erőcsoportra, a tuniszi Pont du Fahs térségében

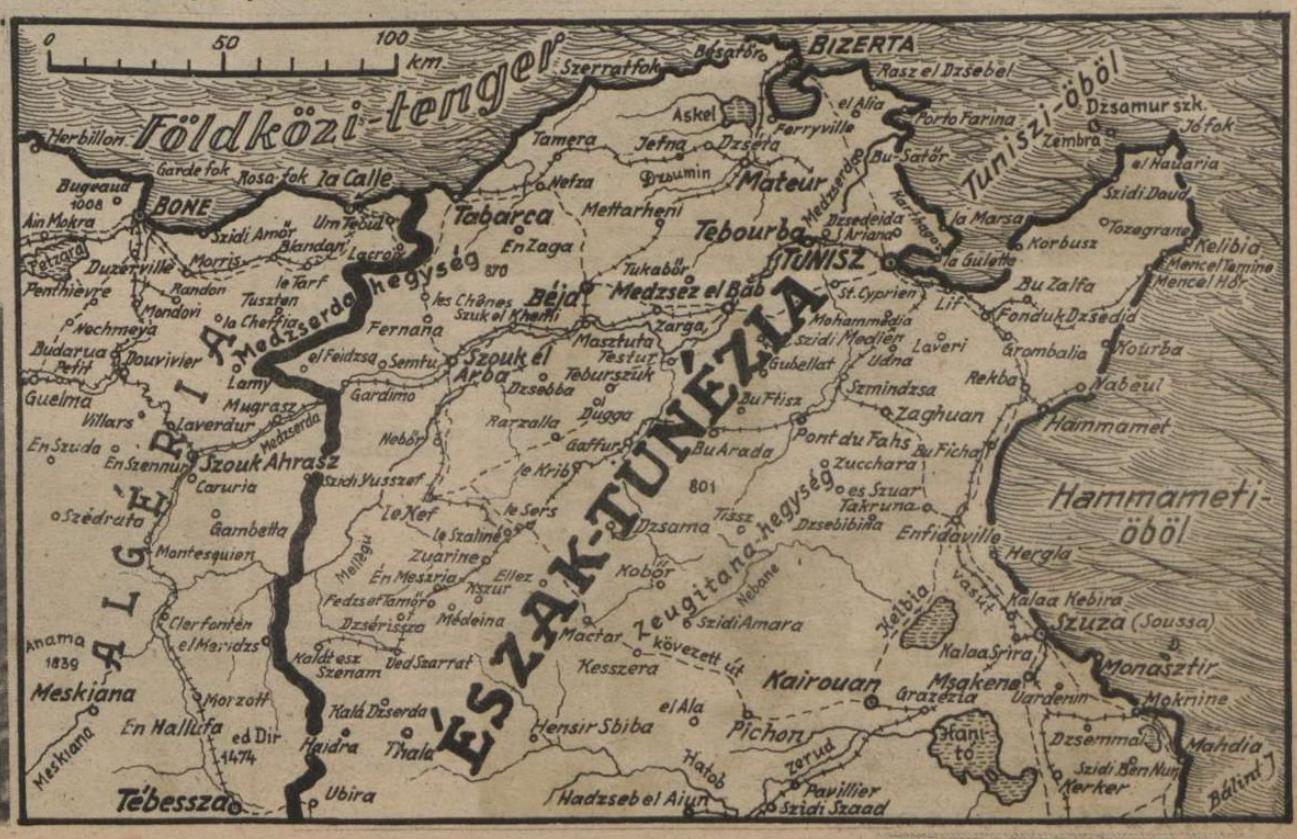

MAGYAR KÉPHÍRADÓ

↑EZEKKEL A FELVEVŐGÉPEKKEL FILMEZTÉK A HARCJELENETEKET, amelyeket a híradókban látunk

HADITUDÓSÍTÓ KIÁLLITÁS A PESTI VIGADÓBAN

Az első vonalban küzdő honvéd mellett ott állott a haditudósító s riportot írt, vázlatot rajzolt, fényképezett és filmet pergetett, hogy megörökítse az emberfeletti harcot, melyet hőseink vívtak. A kiállítást minden magyarnak látnia kell, hogy méltó képet alkothasson magában, keleten küzdő katonáink áldozatáról

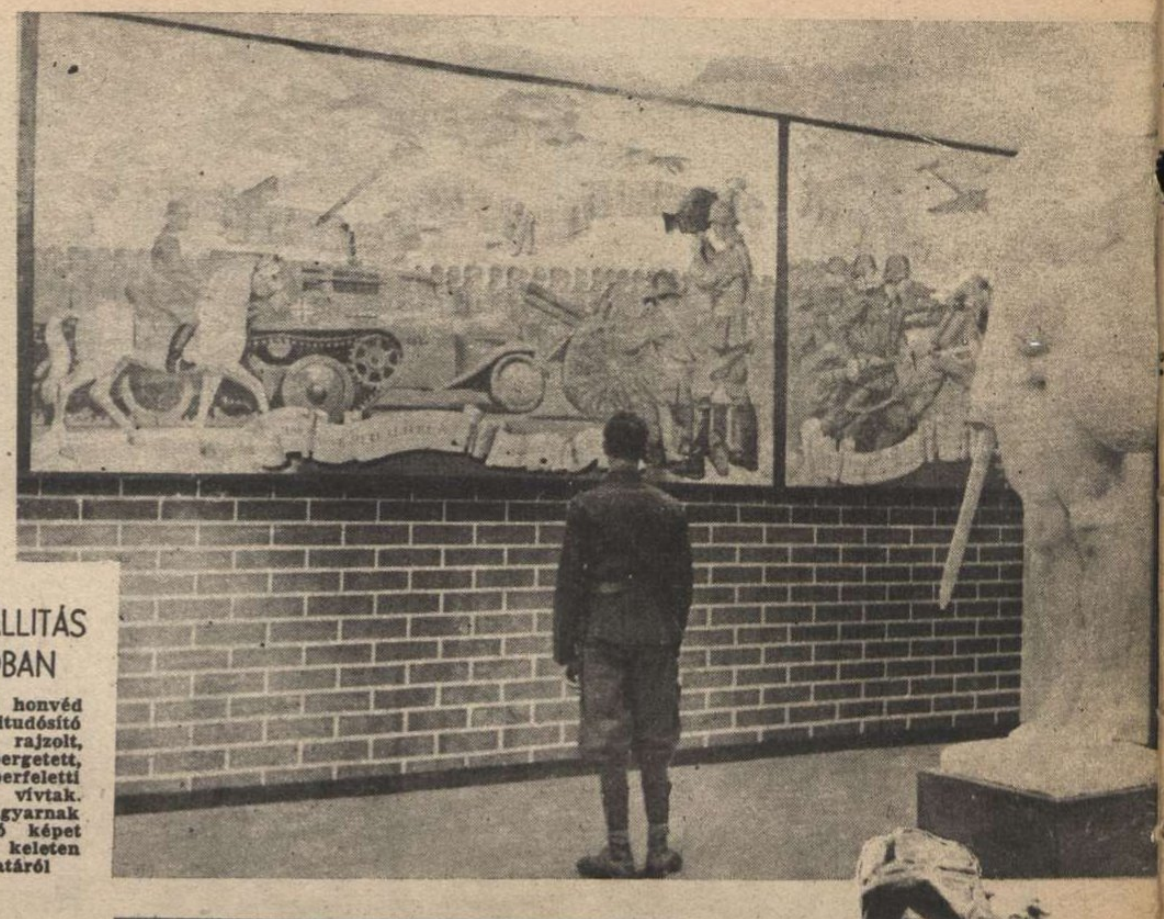

→FÉNYKÉPEZŐGÉPPEL A KELETI HÁBORÚ NYOMÁBAN. Romok és embertelenségek: a szovjet hadviselése

→KONOK TAMÁS ÖRNAGY TANULMÁNYFEJEI az egyik fogolytáborból

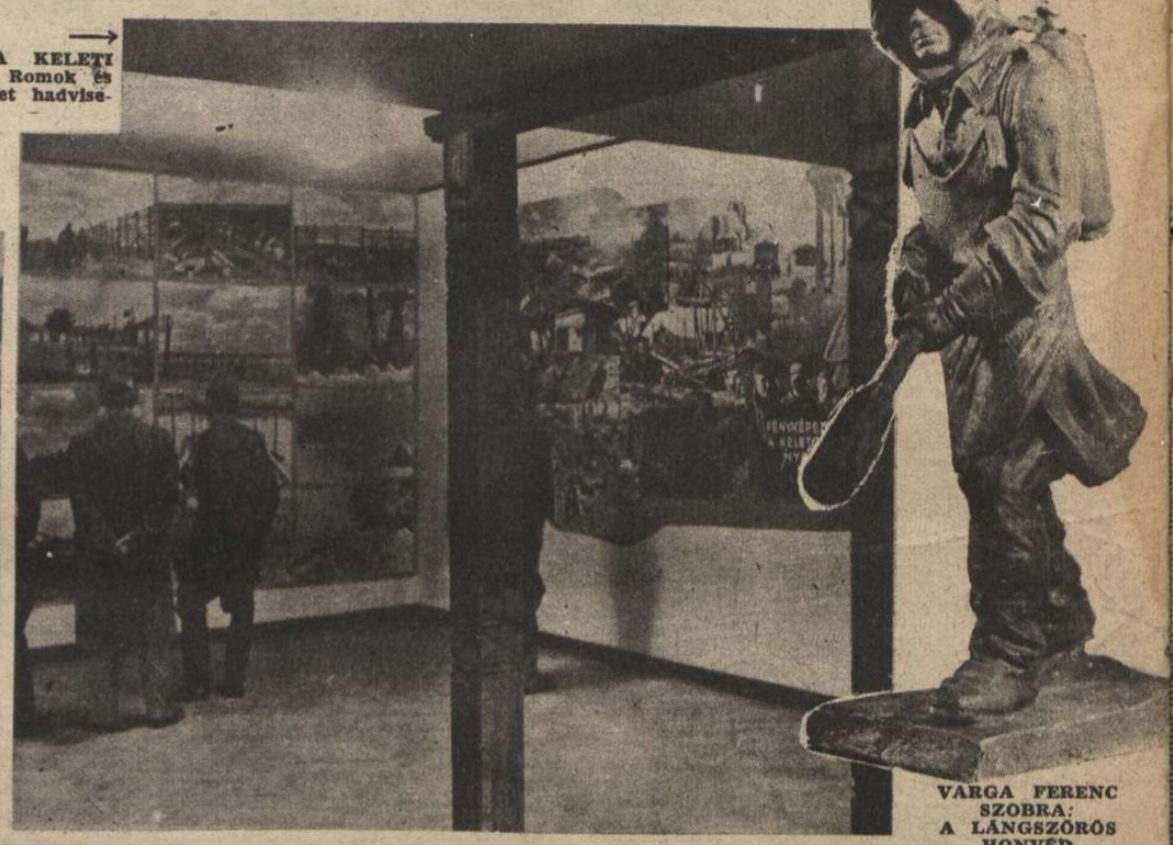

VARGA FERENC SZOBRA: A LÁNGSZÓRÓS HONVÉD

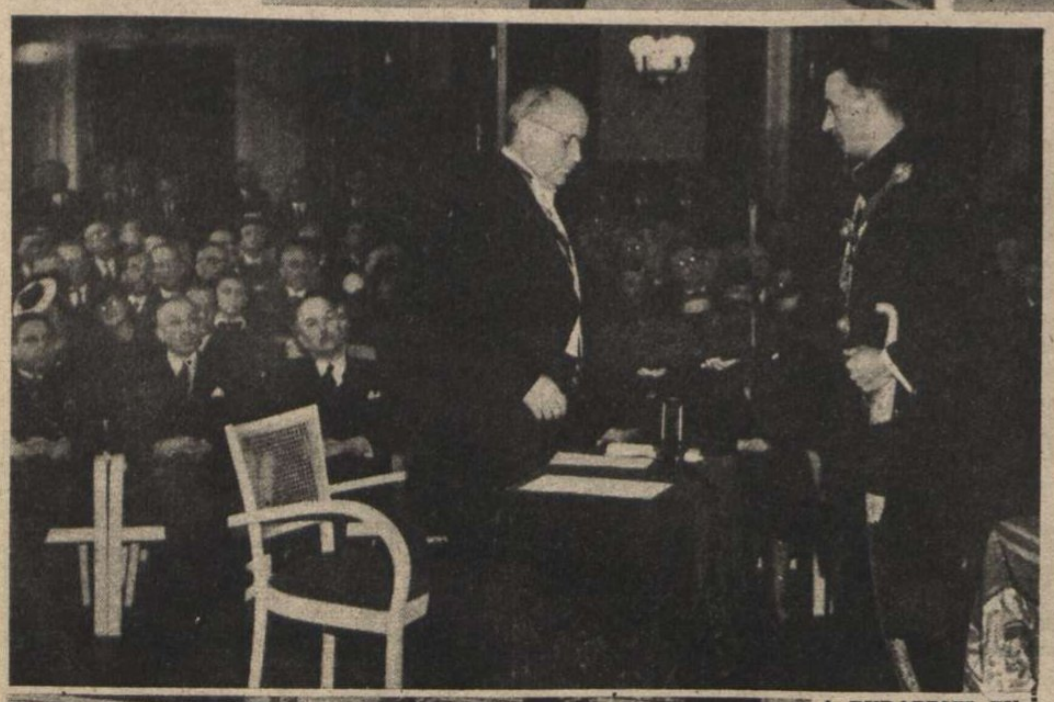

A BUDAPESTI TUDOMÁNYEGYETEM DISZDOKTORRÁ AVATTA SZENDY KÁROLY POLGÁRMESTERT. A díszoklevelet Kiss Ferenc dr. professzor nyujtotta át a polgármesternek ↑

FERENCVÁROS - KISPEST 5:0 (3:0) Felső képünk: Izgalmas jelenet a Kispest kapuja előtt Alsó képünk: Ferencváros első gólja, 11-esből született

←KÉMÉNYSEPRŐESKÜVŐ volt Budapesten, a Rózsák-terén lévő templomban. Az esküvő után a kéményseprők díszmenetben vonultak el Nédermajer kéményseprőmester és ifjú hitvese előtt

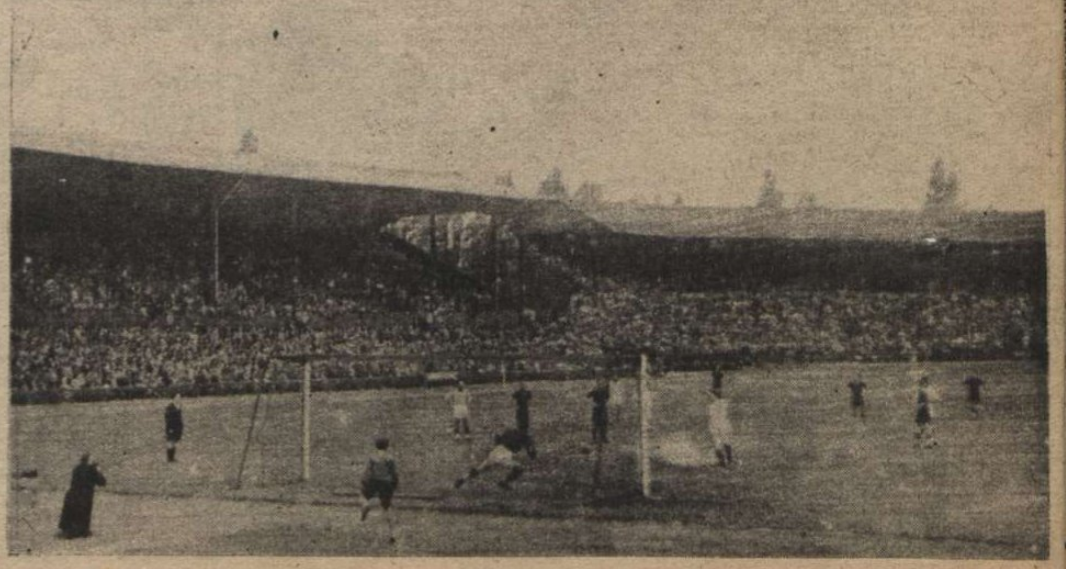

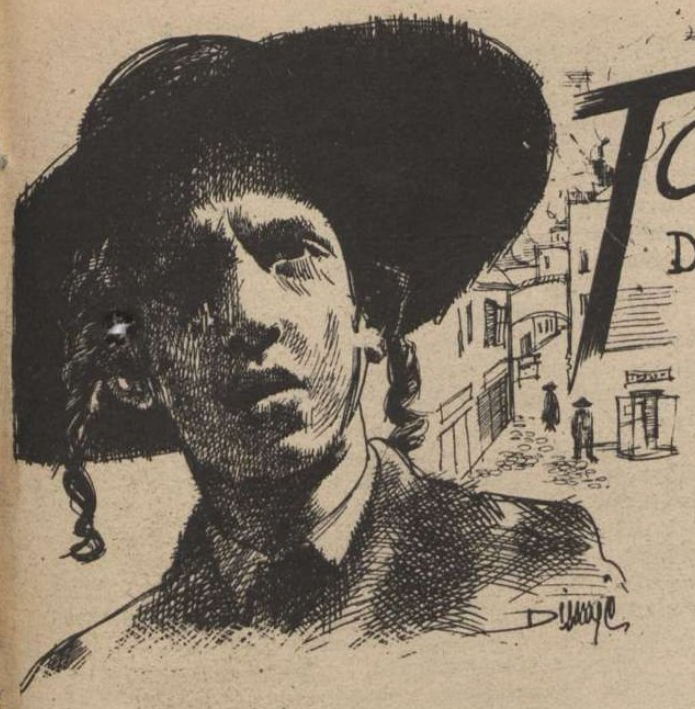

Tarnopolból indult el...

DÖVÉNYI NAGY LAJOS KORTÖRTÉNETI REGÉNYE

(37.)

Az udvaron szétfürkészett, hogy nem pillantja-e meg valahol a szőke leányt, aki olyan rémülten tiltakozott, mikor hozzá akart érni a gyermekhez. Most ezt az ijedt kiáltást is gyanúsnak találta s meg mert volna rá esküdni, hogy a kísérteties hasonlatosság nem véletlen. Judának valami köze van ahhoz a sovány, szőke rutén cselédhez... De honnét ismeri? Ide járt talán már régebben is a kastélyba? Erről soha nem beszélt... S vajjon akkoriban is vendégeskedett volna az uraságnál? A fiúcska legalább két éves, nem, ez majdnem lehetetlen. Csak ott, a falubán, Juda falujában találkozhattak, mikor az ura még boltos volt és a parasztoknak mérte a sót, pálinkát, petróleumot és heringet. Mielőtt őt feleségül vette volna... Szerelmes volt a ványadt parasztlányba? Vajjon tudott erről a papa? Bevallotta neki Juda a gyermeket, mielőtt megkérte volna a kezét? S vajjon miért hozta ide, ha csakugyan így volt?

Schwarcz úr a tornác végében várt rájuk, még mindig a sarkantyús csizmában, kezén a glaszékesztyűvel, amely egészen átizzadt már a tenyerén, de nem merte levetni, mert attól tartott, hogy aztán a kellő pillanatban nem tudja majd visszahúzni.

— No, kasznár úr, itt vagyunk, — kiáltott neki Juda megkönnyebbülten, — remélem, nem várattuk meg túlságosan. Tudja, azt akartam, hogy feleségem zavartalanul kigyönyörködhesse magát a kastélyban, azért jártuk végig a szobákat csak kettesben.

Az írnok megértőn bólintott s udvariasan Rozele baljára lépett.

— Talán a tisztilovak istállójánál kezdjük, — tanácsolta bizonytalanul, mert nem tudta, hogy a városi asszonyt érdeklik-e a jószágok. — Kis csikónk is van éppen, — tette hozzá bíztatón.

Juda intett, hogy most hagyják ezt s megindult a virágágyak felé. Rozele lassan, engedelmesen követte s a látvány, amely eléje tárult, feloldotta a szívét szorongató kétségeket. Hatalmas, zöld gyepnégyszög nyújtózott az ablakok alatt, a kastély kerti homlokzata felől, roppant, egyszínű szőnyegként s a szélét tűzvörös muskátli szegélyezte. Középen, szabályos körben kis domb emelkedett, s azon tarka virágok, piros, mélykék, sárga és rozsdaszín szirmúak nyíltak, magukhoz vonva a tekintetet. A gyep mellett gereblyélt kavicsos út kígyózott, s azon túl zúgó lombokkal őrködtek a csoportokban álló ezüstfenyők, tarkatörzsű, hosszúhajú nyírek, komoly vadgesztenyefák, vedlett-törzsű platánok, távol, a park szélén pedig, áttekintve az öreg fák koronája fölött, mint komor és emberkerülő óriások, a Gyéressyek sírboltját strázsáló időtlen-vén mocsári tölgyek.

A sűrűben tenyérnyi tó bújt meg, keskeny, ívelt híd nyújtózott át tiszta vize fö ött, amelyben aranyhalak cikáztak s partján kövérlevelű sás, vízi liliom, meg mocsári sárga virág tenyészett.

A kígyózó gyalogútakon kanyarogtak, új, meg új panorámára bukkanva, s közben felverték a bokrok közt legelésző, avarszín-tollú fácánokat, meg a haragos pávakakast, amely duzzogva futott ki egy tisztásra és szétterítette szemük előtt szikrázó kékarany tollait.

— Nagyon szép itt minden... — suttogta Rozele, aki nem szólt, mióta a parkban bolyongtak, csak táguló szemmel itta az ismeretlen szépségeket, egy idegen világ gazdag pompáját s hihetetlennek találta: ez most már az övé is. Voltak pillanatok, mikor azt hitte: álmodik és mindjárt felébred otthon, a kettejük hálószobájában, s hallja majd Judát mélyen és egészségesen szuszogni a szomszéd ágyban. Annyi minden történt vele a mai napon, hogy igazán csak álomban érheti meg az ember.

— Gyönyörű...

Gyönyörű minden: a gondozott virágok a hatalmas ágyásokban, a hatalmas fák, duzzadóan egészséges bokrok, a teli torokkal fütyürésző madarak, a királyi páva és a hosszúfarkú, ismeretlen madarak, amelyeknek a nevét se tudta, a rozsdaszín fácánok. S mindenekfelett gyönyörű a kastély, mögöttük, előelő bukkanva a zöld lombkeretben, hófehér falaival, ragyogó ablakaival és mohos, fekete, magasra szökő tetejével, faragott kőkorlátos terraszával.

— Igen, — mormogta Juda, — elég csinos...

A kasznár is megszólalt, kesztyűs kezével előkelően mutogatva a ritka fákat, virágágyakat, s magyarázva, mennyi gondoskodást kíván mindez.

— Bizony, a kertész reggeltől estig dolgozik, hogy ilyen paradicsomi szépségű legyen a park, — büszkélkedett. — Magam is sűrűn utánanézek, mert azt akarom, hogy megfeleljek a belém helyezett bizalomnak. Itt mindennek ragyogni kell, nem úgy, mint mikor átvettük a kastélyt...

— Akinek nem ebből a kis földből kell megélnie, megengedheti magának azt a fényűzést, hogy rendben tartsa a házatáját, — tette hozzá Juda. — Nekünk a ház csak arra kell, hogy nyaranta majd eljőjjünk ide pihenni a fővárosból és meghívjuk néha barátainkat.

Az írnok tiszteletteljesen helyeselt.

Rozele most hallotta először, hogy Juda miért szerezte meg az óriási kertet és a roppant házat, amelyben tán tíz család is kényelmesen ellakhatna s félelem szorította össze a szívét. Nem lesz ennek rossz vége? Nem túloz Juda, amikor ilyen nyaralóban akar pihenni? Miből telik nekik ekkora fényűzésre? Szerette volna mindjárt megkérdezni tőle, de az idegen ember előtt nem akarta. Apjára gondolt, s szinte sírvafakadt, hogy miért nem él. Akkor bizonyára nem történnék ilyesmi velük. Juda félt tőle, s vigyázna a pénzre, amit oly szívós munkával szerzett, egy életen keresztül, hiszen éhezett érte fiatalságában. Mire jó mindez? A kastély, a kert, a földbirtok? Neki akar kedveskedni vele? Soha nem vágyott egyikre se, igazán; Munkácsról se kívánkozott el, a lármás és idegen Pestre, jól megéltek volna az apai házban, gyarapodva, mert Juda csakugyan nagy üzletember... A pénz megszerzése nem elégíti ki, — ezt homályosan érezte, többre van szüksége, mint a gazdagság tudatára. Soha nem látta még, hogy mint apja annakidején, órákhosszat ült volna könyvei, számadásai fölött, derűs és elégedett arccal, számbavéve vagyonát. Milyen ünnepélyes percek voltak azok, s hogy vigyáztak: ne zavarja senki a családfőt foglalatosságában! Ült, deres prófétaszakállával, fején a zsírosra használódott kis bársonysapkával az ebédlőasztalnál, csillogó szemmel, mosolyogva, újjai közt az apró ceruzával, amit alig tudott már körmeivel szorítani s mormolva számolt, éppen úgy, ahogy imádkozni szokott. Néha megkörülte a torkát, vagy tett egy elégedett mozdulatot s végül kezeit dörzsölve felállott. Csak jó szavai voltak ilyenkor, szelíden beszélt, s neki egy fényes húszfillérest ajándékozott, előkotorva mély zsebéből, a maroknyi aprópénz közül. Ó, Juda egészen más! Mohó és pazarló... Igen, két kézzel szórja a pénzt, s úgy akar élni, mint a nagyurak. A nevét is szégyelli, sőt tán őt is szégyelni fogja egy napon.

— No, mi az? — rezzentette fel gondolataiból. — Fáradt vagy tán? Visszamenjünk a házba? Lassan ebédhez ülünk úgyis.

— Nem, csak...

— Csak?

— Valamin gondolkoztam...

Juda nem faggatta tovább. Pontosan tudta, mi jár Rozele fejében, — most számolja a pénzt és retteg, hogy koldussá válnak. Szája megkeseredett. Micsoda asszony! Más boldog lenne, hogy ilyen ura van, ez meg siránkozik magában s az apai ház szegényszagát kívánja vissza. Repülni szeretne vele, s minden pillanatban lehúzza magához a porba.

— Menjünk csak vissza, — mormolta kedvetlenül, — neked már nem tesz jót a sok járkálás.

Megfordultak s lassan bandukolva közeledtek a ház felé. Mellettük elnémultan lépdelt Schwarcz úr, csak sarkantyúja pengett szaporán. Nem tudta, szóljon-e még. Érezte, hogy a házaspár közt valami feszültség keletkezett s legszívesebben otthagyta volna őket, de nem talált ürügyet. Így hát kókadt fejjel taposta a homokot s alig várta, hogy a terraszig érjenek.

— Nekem még szét kell néznem az istállóban — mentegetőzött, s összeverte a bokáját.

Juda kegyesen intett:

— Csak menjen, kasznár úr. Természetesen velünk ebédel, majd üzenünk, ha asztalhoz akarunk ülni.

Fellépkedtek a teknősre koptatott lépcsőkön, melyeknek kövei között kinőtt a fű.

— Mi bajod van tulajdonképpen? — szíszegte Juda. — Én azt hittem, örömödben a nyakamba borulsz, ha meglátod a házat és kertet. Úri életet teremtek neked s azt tapasztalom, hogy ez egyáltalán nem tetszik...

— De... dehogynem... Csak...

— Végre mondd meg, mi a kifogásod? Azt hiszed, a hozományodat pazarlom el?

Kinyitotta a szárnyas ajtót, s a szalonból hűvös, enyhén fanyar levegő csapott arcukba: a vázákban hervadó rózsák illata. Rozele bizonytalan léptekkel tartott a kandalló felé s leült, félszegen, egy mély karosszékbe, szinte elvészve az óriási támla mögött. Juda fel s alá járkált, keményen csapkodva sarkát a puha szőnyegre.

— Nos? — állott meg hirtelen, szembefordulva az asszonnyal, — miért nem felelsz?

— Mit mondjak, fiam? Nem féltem a hozományomat, hiába vágod mindig a szemembe... Téged féltelek.

— Engem?

— Igen.

Felvont szemöldökkel csodálkozott s nem is tudott hirtelen mit mondani. Cigarettára gyújtott, vastag felhőben fújta ki a füstöt s orra is gőzölgött. Mindenre számított, csak erre a válaszra nem. Félti? Miért? Mitől? Micsoda veszedelem fenyegeti? Ostoba asszonyi beszéd.

Rozele sóhajtott és csendesen folytatta:

— Egy napon tönkremegyünk majd... Szegény papa mindig mondta, hogy aki hintón kezdi, taligán végezheti. Ne hidd, hogy a hozományom... Nem! De telhetik nekünk ilyen kastélyra? Lehet nekünk hintónk? Földbirtokunk? Hiszen mindez temérdek pénzbe kerül, Juda!

Tekintetét figyelmesen függesztette rá, várta a feleletet. S egyszerre felfedezte, hogy ez az ember milyen nagy változáson ment keresztül, mióta először látta. Nem, eddig nem tűnt fel neki, csak most, ebben az úri és finom környezetben, amelybe tökéletesen beleillett. Galambszürke ruhája, piroscsíkos selyem nyakkendője, halványbarna, gombos cipője, sovány, sötét arca, csillogó-símára kefélt, bal felől elválasztott haja, — semmi se emlékeztetett arra a félszeg, halánték-tincses zsidófiúra, aki úgy állott meg az ő házuk ebédlőjének közepén, mintha tündérpalotába lépett volna. Kicserélték Judát, két esztendő, vagy három múlt el azóta s aki akkor látta csak, ma nem ismerne rá. Megváltozott, idegenné lett.

— Hallgass rám, — mondta és zsebredugta a kezét, — nem akarok többé ilyen butaságokat hallani tőled. Tönkremegyünk? Attól félsz? Hát az ablakon dobálom én a pénzt, azt hiszed? Ezt a kastélyt és a földet minden pillanatban el tudom adni annyiért, amennyiben nekem van, ha ugyan nem nyereséggel. Hát mi itt a pazarlás? Azért reszkelsz, mert nem járok mocskos kaftánban és nem hordok szakállt? Én milliomos akarok lenni és úri életet akarok élni. Azt hiszed, hogy a munkácsi zsidók közt ez sikerülhetne? Láttál te már kutyákat marakodni? Hát az folyik ott... Kutyák lihegnek a piacon és egymás szájából próbálják kihúzni a koncot. Egész életemen keresztül a rutének hatosaira vadásszak? Nem, kedvesem, köszönöm szépen... Próbáltam azt is, elegem van belőle. Én könnyen és úri módon akarok pénzt szerezni s ahhoz nem alkalmas a kaftán, se a rituális szakáll. A pénz a nagyvárosok utcáin gurul, s a jólöltözött emberek kezében van. Tudom mit csinálok, pontosan tudom s nekem ez a kastély éppen olyan befektetés, mintha a boltos fényes kirakatot rendez be. Azt is a vevő fizeti meg, s nekem is megfizetik ezt a parkot, a ruhámat, a gyémántmelltűmet. Hogy kicsoda? Mindenki, akivel üzletet kötök. A rezsi, fiam, egyformán terhel mindenkit...

Az ajtón kopogtak. Fekete ruhában, csinosan, homlokára kötött csipke-fityulával Marusja lépett be. A szakácsné öltöztette fel, kicsit félszegen mozgott, mert nevetségesnek tartotta ruházatát, s azt hitte, mindenki kacag rajta.

— Mi az?

— Tálalva van, — mondta a lány, belepirulva a két szóba, amit ugyancsak a konyhában rágtak fülébe.

— No, akkor gyerünk. Eredj, keresd meg a kasznár urat és mondd meg neki, hogy jöjjön ebédelni.

Rozele nehézkesen emelkedett fel a karosszékből és hosszan nézett az ajtóra, amely mögött Marusja eltűnt. Még valamit szeretett volna megkérdezni, de nem volt már hozzá bátorsága. Majd... hiszen lesz még idő, nem utoljára járnak itt és láthatja többször is azt a kisgyermeket a konyhában, ismerős szemével, göndör hajával, duzzadt ajkaival.

Az asztalon szikrázott az ezüst a hófehér terítő felett, óriás vázában vörös rózsák pompáztak, porcellán ragyogott s egy tálon hamvas barackok kínálták nemes, sárga húsukat.

— Az lesz a helyed, — mutatott Juda az asztalfőre.

Schwarcz úr hevült arccal lépett be, meghajolt s ügyetlenül tétovázott, hogy merre tartson.

— Ide... — intett a földesúr, — tessék.

Lusta és hanyag mozdulattal ereszkedett a székbe, szemközt Rozelével, s kezét, amely hosszú, vékony volt, gyöngyházszínű körmökkel, akár az asszonyoké, könnyedén fektette az asztalra.

— Egy pohárka italt? — kérdezte Rozelét, — de az asszony intett, hogy nem kér.

Már hozták is a levest, Marusja emelte egy óriás ezüst tálcán a gőzölgő tálat, kétségbeesett arccal, hogy Juda majdnem elnevette magát. Látszott: attól fél, hogy mindjárt elejti. Boldog volt, mikor az asztal közepére helyezte s majdnem futva ment ki a szobából.

Csörömpölt a kanál, a forró leves illata megtöltötte a szobát, elnyomva a rózsák édeskés szagát. Juda átnézett az asztal fölött Rozelére, aki jó távol volt tőle, aztán Schwarcz úrra rebbent tekintete. Két idegen ember, — gondolta, — két vadidegen emberrel eszem egy asztalnál a házamban. Megmagyarázhatatlanul tört rá ez az érzés, de kegyetlenül világosan tudta, hogy csakugyan magányos, nem tartozik a feleségéhez se, éppen úgy, mint ehhez a félszeg írnokhoz, aki balján ül és pufók arccal fújja kanalában a levest. Senkije sincsen, akihez ragaszkodnék, mint ahogy senki sincs, aki őt megértené. Ez a magányosság tette könnyűvé elválását az apai háztól, küszködését egy elátkozott faluban, most tudta csak, s ez segíti majd ezután is, ha élete fordul... Tán így van legjobban... Semmi fölösleges teher, semmi szentimentális érzékenység. Egy célja van, — s az ember függessze szemét mindig a legfőbbre. Vendégeim, — mondta magában, — Schwarcz úr, Rozele, Marusja, a gyerek, s az is, aki majd megszületik, Jetta mama, meg a többiek: Tarnopolban a szülők, akiknek olykor pénzt kell küldeni, levelet írni, s akik hiába hívják, hogy látogassa meg őket, a testvérek, akik sürgetően kérdezik, nem jöhetnének-e hozzá, — mind csak vendégek, az asztalánál, az ágyában, vagyonán, pénzén való osztozkodásban, idegenek, akiknek adót fizet az ember, vagy érzésekben, vagy bankjegyekben. Egy illuzióért, ami tán mégis csak szükséges az élethez.

Megmártotta kanalát és jóízűen hörpölte a levest ő is, mint a másik kettő.

HARMADIK FEJEZET

Június eleje volt, mire a bankot megnyitották. Komor Arnold nem is gondolta volna, hogy ez a Munkácsról szalasztott fiatalember ilyen makacs tud lenni s ennyire kényes gusztusa van. Semmi se volt neki elég jó, eléggé előkelő s fél délutánokat veszekedett át a kárpitossal, asztalossal, a karosszékek huzatának színe, az íróasztalok fényezése, meg a korlátok faragása miatt. Végül már mindent ráhagyott, mert látta: semmit se tud kedve szerint elintézni s Juda ezekben a hetekben csak arra pazarolta idejét, hogy a város egyik végéből a másikba fusson. Igaz, a bank valóban előkelő látványt nyújtott, kezdve a sárgarézlapokra vésett cégszövegtől, amely a Gizella-térre nyíló ajtó mindkét oldalán ott ragyogott, hirdetve, hogy a Balassa és Komor bankház elfogad megbízásokat, hitelt nyújt értékpapírokra és ingatlanokra, folyószámlát nyit és váltókat számitol le.

Brandstein Juda meghalt; szétfoszlott a semmibe, emléke ottmaradt Munkácson s egy törvényszéki aktában, amely sárgán és porosan lapult az irattárban, arról árulkodva, hogy egy ilyen nevű vádlottat a bíróság bizonyítékok hiányában felmentett 1912 tavaszán. A bank már csak Balassát ismert. Balassa igazgató urat, aki minden reggel nyolc órakor érkezett, rendszerint gyalogosan az üzlet elé, s fürkésző tekintete legelőször a réztáblákra esett, hogy vajjon Dobrosi János, a szolga, letisztogatta-e róluk az előző nap és az éjszaka porát, kormát.

Három alkalmazott dolgozott odabent, az első helyiségben, amelynek mahagoni-színű íróasztalait üveges korlát választotta el az ügyfelek számára fenntartott tágas térségtől. Ott dohányszín bársonnyal bevont padok, s három bőrfotöj állott, meg alacsony asztalka, csavart oszlop-lábbal. Szemközt, a belső falnál a pénztárfülkét helyezték el, aranyos felirattal, s keskeny kis ablakkal, amelyen át, ha valaki lehajolt, belátott a hatalmas, szürke páncélszekrényre, a drótkosarakra, amelyekben bankjegyek hevertek s az aprópénznek való fatálakra. A fülke mellett, a kétszárnyú, fehér ajtón komoly, zománcos táblán egyetlen szó állott: IGAZGATÓSÁG.

Odabent puha szőnyeg borította a parkettet, az ablakon plüssfüggöny omlott alá, s mindent betöltve, mindenen uralkodva, egymásnak szemközt itt állott az igazgatók üveglappal borított hatalmas íróasztala, a kihegyezett ceruzák batteriáival, a különféle színű jegyzőkönyvekkel, telefonnal, a nagy bőr írómappával és a márványból faragott tintatartókkal, melyeket ordító bronzoroszlánok őriztek. Itt is mélyre süppedő bőrfotöjök kínálták öblüket a látogatóknak, de az asztalkán ezüst szivardoboz is állott, amelybe a Regalia Mediákat minden reggel sajátkezüleg helyezte el Juda s maga zárta el délután íróasztala fiókjába, mert tudta, hogy a szolga is dohányzik.

Az alkalmazottak alig tudták megelőzni az igazgatót, aki pontos volt, akár az óra s szerette, ha már munkában találja az egész bankot. A kisasszony, akit Komor Arnold hozott, s bizalmasan kacsintva adta tudomására, hogy nemcsak az irodában kívánja foglalkoztatni, mindjárt az ajtó mellett álló íróasztalnál ült, a folyószámlakönyvek közt s a postát bontogatta, mikor Juda belépett. Odébb Gereben úr kuporgott, egy vékony-nyakú, kopasz, gyomorbajos külsejű, nikotintól sárgaujjú ember, akit Reményi Hugó ajánlatára vettek fel, mint tökéletes könyvelőt és perfekt magyar-német levelezőt. Ő, kopott kabátjára húzott klott-karvédőivel már hét órakor helyén ült. Juda nem szerette, mert méltatlannak tartotta az elegáns, vadonatúj környezethez s ezt az első napon mindjárt meg is mondta neki.

Folytatjuk.

MAGYAR FUTÁR. Politikai hetilap. A szerkesztésért felel: DR. RAJNISS FERENC főszerkesztő. A kiadásért felel: Grátzer Antal. Szerkesztőség: V., Gr. Klebelsberg-utca 29. Telefon: 120-856. Kiadóhivatal: Budapest, VIII., József-körút 19. Telefon: 132-883, 139-926. — Előfizetési ár egy évre 12 P, félévre 6 P, negyedévre 3 P. Egyes szám ára 24 fillér. Csekkszámla: 21.363. Kéziratok, képek, rajzok megőrzését vagy visszaküldését a szerkesztőség és a kiadóhivatal nem vállalja. — Nyomatott a Stádium Rt. offset-körforgógépén. Budapest, V., Honvéd-utca 10. Felelős: Győry Aladár igazgató.

A BIZTOS ÚRHOZ IS MEGÉRKEZETT A TAVASZ...

(A rendőrség orgonarazziát rendezett a rózsadombi kirándulók között — teljes sikerrel.)

A biztos úr: *Hát nem mondom, — egy fokhagymarazzia kellemetlenebb lett volna!*

AZ IGAZI VADEVEZŐSÖK

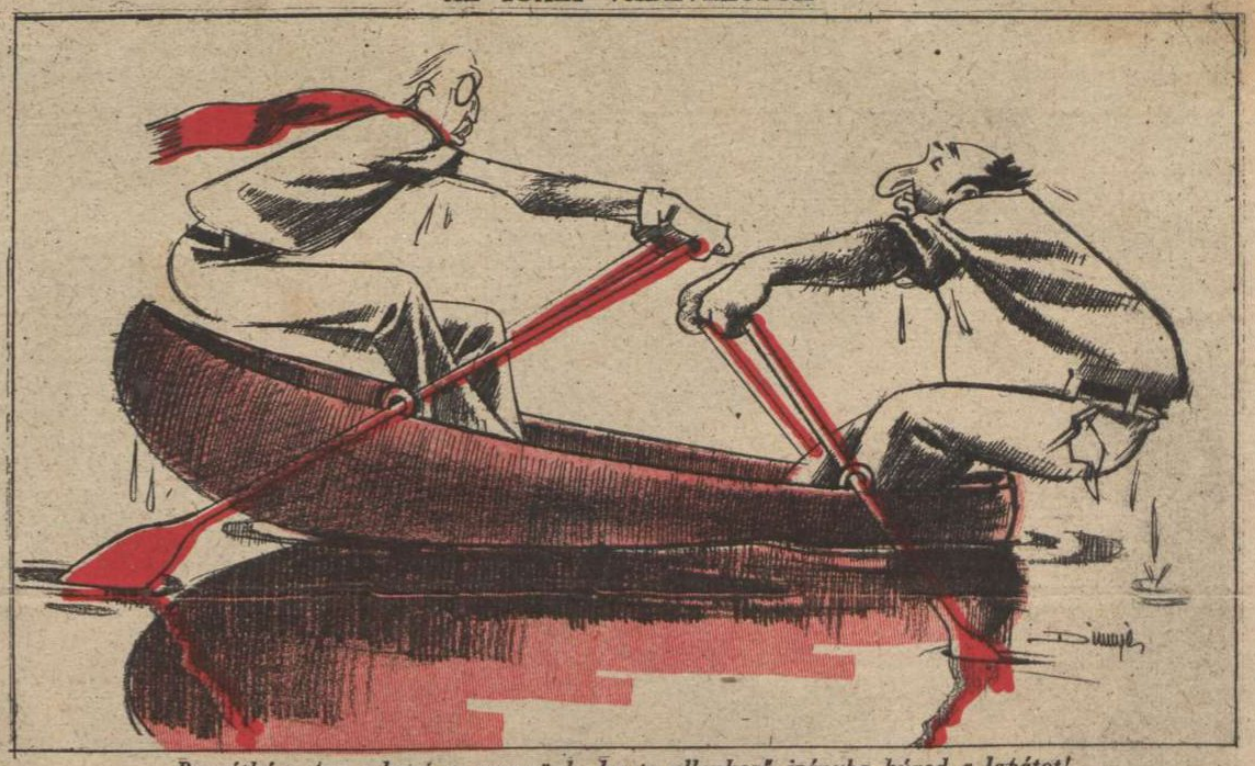

— Bernátkám, így sehová se megyünk, ha te ellenkező irányba húzod a lapátot!...
— Kedves Aladárom, az a fontos most, hogy egyhelybe maradjunk!...

TÖPRENGÉS

— Ha már felmondott Sztalin elvtárs a lengyel kormánynak, miért nem kapom én meg a katyni gyilkosságokért a Lenin-rendet?...

ÜNNEPEST ÉS HAJNALHARMAT EGYSÉGE

(*Londonból jelentik: Feierabend*, a cseh pénzügyminiszter Washingtonba érkezett, megtárgyalni a pénzügyi helyzetet *Morgenthau* amerikai pénzügyminiszterrel.)

— «Samu, hát megismersz?...»

ILLUSZTRÁLT LONDONI HIRKÖZLÉS

(Idézet a londoni rádió április 24-i híradásából.)

«A kubáni csata első részében a szovjet pontozásos győzelmet aratott!...

AZ EGYHANGÚ DAL

— Kedves Churchill, nincs egy másik lemeze?...

ÚJ TAN A SZOVJETBEN

— «A modern bolseviki a szovjetért él, a világforradalomért harcol s a nemzetközi kapitalizmusért hal meg...»

A HAZÁRDJÁTÉKOSOK

Morgenthau: *Csak vörösre játsszék, kedves Eden, akkor Litvinovtól is nyerhet...*

A PAPIRRONGY

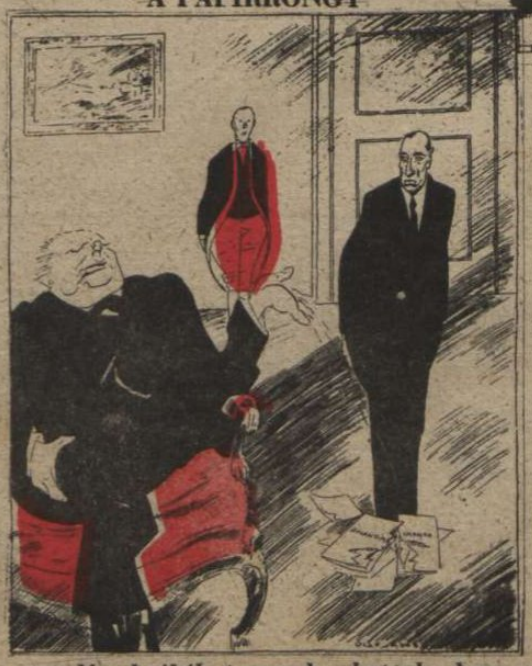

— «Moszkvából parancsba kaptuk, hogy a lengyel megtette kötelességét, — a lengyel elmehet!...»

ANGLIA ÁRULÁSA!

A lapot küldi:

.....

Cím: .....

.....

Tábori posta szám: .....

MAGYAR REPÜLŐK
A SZOVJETÁLLÁSOK FÖLÖTT

(Jánosffy Endre felvétele)